I

(Ανακοινώσεις)

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Σύμβαση των Βρυξελλών του 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση των αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (παγιωμένη μορφή)

Πρώτο πρωτόκολλο που αφορά την ερμηνεία της σύμβασης του 1968 από το Δικαστήριο (παγιωμένη μορφή)

(98/C 27/01)

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Μετά την υπογραφή, στις 29 Νοεμβρίου 1997, της σύμβασης προσχώρησης της Δημοκρατίας της Αυστρίας, της Δημοκρατίας της Φινλανδίας και του Βασιλείου της Σουηδίας στη σύμβαση των Βρυξελλών για τη διεθνή διαιοδοσία και την εκτέλεση των αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, καθώς του πρωτοκόλλου που αφορά την ερμηνεία της σύμβασης του 1968 από το Δικαστήριο, θα ήταν καλό, όπως και κατά τις προηγούμενες προσχωρήσεις, να τεθεί στη διάθεση των νομικών κωδικοποιημένο κείμενο της σύμβασης των Βρυξελλών και του προαναφερθέντος πρωτοκόλλου, ενημερωμένο σε σχέση με το κείμενο που δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* C 189 της 28ης Ιουλίου 1990.

Τα κείμενα αυτά συμπληρώνονται από τρεις δηλώσεις των αντιπροσώπων των κυβερνήσεων των κρατών μελών: η μία το 1978 σε σχέση με τη διεθνή σύμβαση για την ενοποίηση ορισμένων κανόνων για την κατάσχεση πλοίων, η άλλη το 1989 όσον αφορά την επικύρωση της σύμβασης προσχώρησης του Βασιλείου της Ισπανίας και της Δημοκρατίας της Πορτογαλίας και η τελευταία το 1996, όσον αφορά την αρμοδιότητα στις περιπτώσεις που ένας εργαζόμενος αποσπάται στα πλαίσια παροχής υπηρεσίας σε ένα κράτος μέλος άλλο από αυτό όπου ασκεί συνήθως την εργασία του.

Η Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου, στα αρχεία της οποίας έχουν κατατεθεί τα πρωτότυπα των εν λόγω νομικών μέσων, κατήρτισε το έντυπο κείμενο του παρόντος φυλλαδίου. Πρέπει, ωστόσο, να σημειωθεί ότι το κείμενο αυτό δεν έχει δεσμευτική αξία. Τα επίσημα κείμενα των κωδικοποιημένων νομικών μέσων βρίσκονται στις ακόλουθες Επίσημες Εφημερίδες:

Γλώσσα της Επίσημης Εφημερίδας	Σύμβαση των Βρυξελλών του 1968	Πρωτόκολλο του 1971	Σύμβαση προσχώρησης του 1978	Σύμβαση προσχώρησης του 1982	Σύμβαση προσχώρησης του 1989	Σύμβαση προσχώρησης του 1997
Γερμανική	L 299, σελίδα 32, 31. 12. 1972	L 204, σελίδα 28, 2. 8. 1975	L 304, σελίδα 1, 30. 10. 1978	L 388, σελίδα 1, 31. 12. 1982	L 285, σελίδα 1, 3. 10. 1989	C 15, σελίδα 1, 15. 1. 1997
Αγγλική	L 304, σελίδα 36, 30. 10. 1978	L 304, σελίδα 50, 30. 10. 1978	L 304, σελίδα 1, 30. 10. 1978	L 388, σελίδα 1, 31. 12. 1982	L 285, σελίδα 1, 3. 10. 1989	C 15, σελίδα 1, 15. 1. 1997
Δανική	L 304, σελίδα 17, 30. 10. 1978	L 304, σελίδα 31, 30. 10. 1978	L 304, σελίδα 1, 30. 10. 1978	L 388, σελίδα 1, 31. 12. 1982	L 285, σελίδα 1, 3. 10. 1989	C 15, σελίδα 1, 15. 1. 1997
Γαλλική	L 299, σελίδα 32, 31. 12. 1972	L 204, σελίδα 28, 2. 8. 1975	L 304, σελίδα 1, 30. 10. 1978	L 388, σελίδα 1, 31. 12. 1982	L 285, σελίδα 1, 3. 10. 1989	C 15, σελίδα 1, 15. 1. 1997

Γλώσσα της Επίσημης Εφημερίδας	Σύμβαση των Βρυξελλών του 1968	Πρωτόκολλο του 1971	Σύμβαση προσχώρησης του 1978	Σύμβαση προσχώρησης του 1982	Σύμβαση προσχώρησης του 1989	Σύμβαση προσχώρησης του 1997
Ελληνική	L 388, σελίδα 7, 31. 12. 1982	L 388, σελίδα 20, 31. 12. 1982	L 388, σελίδα 24, 31. 12. 1982	L 388, σελίδα 1, 31. 12. 1982	L 285, σελίδα 1, 3. 10. 1989	C 15, σελίδα 1, 15. 1. 1997
Ιρλανδική	Ειδική έκδοση (L 388)	Ειδική έκδοση (L 388)	Ειδική έκδοση (L 388)	Ειδική έκδοση (L 388)	Ειδική έκδοση (L 285)	Ειδική έκδοση (C 15)
Ιταλική	L 299, σελίδα 32, 31. 12. 1972	L 204, σελίδα 28, 2. 8. 1975	L 304, σελίδα 1, 30. 10. 1978	L 388, σελίδα 1, 31. 12. 1982	L 285, σελίδα 1, 3. 10. 1989	C 15, σελίδα 1, 15. 1. 1997
Ολλανδική	L 299, σελίδα 32, 31. 12. 1972	L 204, σελίδα 28, 2. 8. 1975	L 304, σελίδα 1, 30. 10. 1978	L 388, σελίδα 1, 31. 12. 1982	L 285, σελίδα 1, 3. 10. 1989	C 15, σελίδα 1, 15. 1. 1997
Ισπανική	L 285, σελίδα 24, 3. 10. 1989	L 285, σελίδα 37, 3. 10. 1989	L 285, σελίδα 41, 3. 10. 1989	L 285, σελίδα 54, 3. 10. 1989	L 285, σελίδα 1, 3. 10. 1989	C 15, σελίδα 1, 15. 1. 1997
Πορτογαλική	L 285, σελίδα 24, 3. 10. 1989	L 285, σελίδα 37, 3. 10. 1989	L 285, σελίδα 41, 3. 10. 1989	L 285, σελίδα 54, 3. 10. 1989	L 285, σελίδα 1, 3. 10. 1989	C 15, σελίδα 1, 15. 1. 1997
Σουηδική	C 15, σελίδα 30, 15. 1. 1997	C 15, σελίδα 10, 15. 1. 1997	C 15, σελίδα 14, 15. 1. 1997	C 15, σελίδα 26, 15. 1. 1997	C 15, σελίδα 43, 15. 1. 1997	C 15, σελίδα 1, 15. 1. 1997
Φινλανδική	C 15, σελίδα 30, 15. 1. 1997	C 15, σελίδα 10, 15. 1. 1997	C 15, σελίδα 14, 15. 1. 1997	C 15, σελίδα 26, 15. 1. 1997	C 15, σελίδα 43, 15. 1. 1997	C 15, σελίδα 1, 15. 1. 1997

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΣΥΜΒΑΣΗ

για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις[1]

ΠΡΟΟΙΜΙΟ[2]

ΤΑ ΥΨΗΛΑ ΣΥΜΒΑΛΛΟΜΕΝΑ ΜΕΡΗ ΣΤΗ ΣΥΝΘΗΚΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΔΡΥΣΗ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ,

ΕΠΙΘΥΜΩΝΤΑΣ να θέσουν σε εφαρμογή τις διατάξεις του άρθρου 220 της συνθήκης αυτής, δυνάμει του οποίου ανέλαβαν την υποχρέωση να εξασφαλίσουν την απλούστευση των διατυπώσεων για την αμοιβαία αναγνώριση και εκτέλεση των δικαστικών αποφάσεων,

ΜΕΡΙΜΝΩΝΤΑΣ για την ενίσχυση στην Κοινότητα της έννομης προστασίας των εγκατεστημένων σε αυτή προσώπων,

ΕΚΤΙΜΩΝΤΑΣ ότι, προς το σκοπό αυτό, προέχει να καθοριστεί η διεθνής δικαιοδοσία των δικαστηρίων τους, να διευκολυνθεί η αναγνώριση και να θεσπισθεί ταχεία διαδικασία για την εκτέλεση των αποφάσεων, καθώς και των δημόσιων εγγράφων και των δικαστικών συμβιβασμών[2],

ΑΠΟΦΑΣΙΣΑΝ να συνάψουν την παρούσα σύμβαση και προς το σκοπό αυτό όρισαν πληρεξουσίους:

[πληρεξούσιοι ορισθέντες από τα κράτη μέλη]

ΟΙ ΟΠΟΙΟΙ συνήλθαν στο πλαίσιο του Συμβουλίου και, αφού αντάλλαξαν τα πληρεξούσια έγγραφά τους που βρέθηκαν εντάξει,

ΣΥΜΦΩΝΗΣΑΝ ΣΤΙΣ ΑΚΟΛΟΥΘΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ:

---

(1) Κείμενο, όπως τροποποιήθηκε από τη σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978 σχετικά με την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας —στο εξής καλούμενη σύμβαση προσχώρησης του 1978—, από τη σύμβαση της 25ης Οκτωβρίου 1982 σχετικά με την προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας —στο εξής καλούμενη σύμβαση προσχώρησης του 1982—, από τη σύμβασης της 26ης Μαΐου 1989 σχετικά με την προσχώρηση του Βασιλείου της Ισπανίας και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας —στο εξής καλούμενη σύμβαση προσχώρησης του 1989— και από τη σύμβαση της 29ης Νοεμβρίου 1996 σχετικά με την προσχώρηση της Δημοκρατία της Αυστρίας, της Δημοκρατίας της Φινλανδίας και του Βασιλείου της Σουηδίας —στο εξής καλούμενη σύμβαση προσχώρησης του 1996.

(2) Το προοίμιο της σύμβασης προσχώρησης του 1989 περιέχει το ακόλουθο κείμενο:
«ΕΧΟΝΤΑΣ ΕΠΙΓΝΩΣΗ ότι στις 16 Σεπτεμβρίου 1988 τα κράτη μέλη της Κοινότητας και τα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ζώνης Ελεύθερων Συναλλαγών (ΕΖΕΣ) συνήψαν στο Λουγκάνο τη σύμβαση για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, η οποία επεκτείνει τις αρχές της σύμβασης των Βρυξελλών στα κράτη που θα γίνουν μέρη στη σύμβαση αυτή.»

ΤΙΤΛΟΣ I

ΠΕΔΙΟ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ

Άρθρο 1

Η παρούσα σύμβαση εφαρμόζεται σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, ανεξάρτητα από το είδος του δικαστηρίου. Δεν καλύπτει ιδίως φορολογικές, τελωνειακές ή διοικητικές υποθέσεις[1].

Εξαιρούνται από την εφαρμογή της:

1. η προσωπική κατάσταση και ικανότητα των φυσικών προσώπων, οι περιουσιακές σχέσεις των συζύγων, οι κληρονομικές σχέσεις·
2. οι πτωχεύσεις, πτωχευτικοί συμβιβασμοί και άλλες ανάλογες διαδικασίες·
3. η κοινωνική ασφάλιση·
4. η διαιτησία.

ΤΙΤΛΟΣ II

ΔΙΕΘΝΗΣ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

Τμήμα 1

Γενικές διατάξεις

Άρθρο 2

Με την επιφύλαξη των διατάξεων της παρούσας συμβάσεως, τα πρόσωπα που έχουν την κατοικία τους στο έδαφος συμβαλλόμενου κράτους ενάγονται ενώπιον των δικαστηρίων του κράτους αυτού, ανεξάρτητα από την ιθαγένειά τους.

Τα πρόσωπα που δεν έχουν την ιθαγένεια του κράτους στο οποίο κατοικούν, υπάγονται, στο κράτος αυτό, στους κανόνες διεθνούς δικαιοδοσίας που εφαρμόζονται στους ημεδαπούς.

Άρθρο 3

Τα πρόσωπα που έχουν την κατοικία τους στο έδαφος συμβαλλόμενου κράτους μπορούν να εναχθούν ενώπιον των δικαστηρίων άλλου συμβαλλόμενου κράτους μόνο σύμφωνα με τους κανόνες που περιλαμβάνονται στα τμήματα 2 έως 6 του παρόντος τίτλου.

Δεν εφαρμόζονται σε βάρος τους, ιδίως:

— στο Βέλγιο: το άρθρο 15 του Code civil (Burgerlijk Wetboek) (αστικού κώδικα) και το άρθρο 638 του Code judiciaire (Gerechtelijk Wetboek) (δικονομικού κώδικα),

— στη Δανία: το άρθρο 246 παράγραφοι 2 και 3 του Lov om rettens pleje (νόμου πολιτικής δικονομίας)[2],

— στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας: το άρθρο 23 της Zivilprozeßordnung (κώδικα πολιτικής δικονομίας),

— στην Ελλάδα: το άρθρο 40 του κώδικα πολιτικής δικονομίας,

— στη Γαλλία: τα άρθρα 14 και 15 του Code civil (αστικού κώδικα),

— στην Ιρλανδία: οι διατάξεις οι σχετικές με τη διεθνή δικαιοδοσία που θεμελιώνεται σε εισαγωγικό έγγραφο της δίκης, επιδιδόμενο σε εναγόμενο που βρίσκεται προσωρινά στην Ιρλανδία,

— στην Ιταλία: το άρθρο 2 και το άρθρο 4 αριθ. 1 και 2 του Codice di procedura civile (κώδικα πολιτικής δικονομίας),

— στο Λουξεμβούργο: τα άρθρα 14 και 15 του Code civil (αστικού κώδικα),

— στην Αυστρία: το άρθρο 99 του Jurisdiktionsnorm (νόμου περί δικαιοδοσίας),

— στις Κάτω Χώρες: το άρθρο 126 παράγραφος 3 και το άρθρο 127 του Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (κώδικα πολιτικής δικονομίας),

— στην Πορτογαλία: το άρθρο 65 παράγραφος 1 στοιχείο γ), το άρθρο 65 παράγραφος 2 και το άρθρο 65Α στοιχείο γ) του κώδικα πολιτικής δικονομίας (Código de Processo Civil) και το άρθρο 11 του κώδικα εργατικής δικονομίας (Código de Processo de Trabalho),

— στη Φινλανδία: oikeudenkäymiskaari/rättegångsbalken, κεφάλαιο 10 άρθρο 1 πρώτο εδάφιο δεύτερη, τρίτη και τέταρτη φράση,

— στη Σουηδία: κεφάλαιο 10 άρθρο 3 πρώτο εδάφιο πρώτη φράση του κώδικα πολιτικής δικονομίας (rättegångsbalken),

— στο Ηνωμένο Βασίλειο: οι διατάξεις οι σχετικές με τη διεθνή δικαιοδοσία που θεμελιώνεται:

  α) σε εισαγωγικό έγγραφο της δίκης επιδιδόμενο σε εναγόμενο που βρίσκεται προσωρινά στο Ηνωμένο Βασίλειο·

  β) στην ύπαρξη στο Ηνωμένο Βασίλειο περιουσιακών στοιχείων του εναγομένου·

  γ) στην κατάσχεση από τον ενάγοντα περιουσιακών στοιχείων που βρίσκονται στο Ηνωμένο Βασίλειο[3].

([1]) Η δεύτερη πρόταση όπως προσετέθη με το άρθρο 3 της σύμβασης προσχώρησης του 1978.

([2]) Τροποποίηση προκύπτουσα από μια ανακοίνωση της 8ης Φεβρουαρίου 1988 σύμφωνα με το άρθρο VI του προσαρτημένου πρωτοκόλλου και την οποία επιβεβαίωσε η σύμβαση προσχώρησης του 1989 παράρτημα I στοιχείο γ) σημείο 1).

([3]) Η δεύτερη παράγραφος, όπως τροποποιήθηκε από το άρθρο 4 της σύμβασης προσχώρησης του 1978, το άρθρο 3 της σύμβασης προσχώρησης του 1982, το άρθρο 3 της σύμβασης προσχώρησης του 1989 και το άρθρο 2 της σύμβασης προσχώρησης του 1996.

Άρθρο 4

Αν ο εναγόμενος δεν έχει κατοικία στο έδαφος συμβαλλόμενου κράτους, η διεθνής δικαιοδοσία σε κάθε συμβαλλόμενο κράτος ρυθμίζεται από το δίκαιο του κράτους αυτού, με την επιφύλαξη του άρθρου 16.

Κατά του εναγομένου αυτού, κάθε πρόσωπο που έχει την κατοικία του στο έδαφος συμβαλλόμενου κράτους, ανεξάρτητα από την ιθαγένειά του, μπορεί να επικαλεσθεί στο κράτος αυτό, όπως και οι ημεδαποί, τους εκεί ισχύοντες κανόνες διεθνούς δικαιοδοσίας, και ιδίως εκείνους που προβλέπονται στο άρθρο 3 δεύτερο εδάφιο.

Τμήμα 2

Ειδικές βάσεις διεθνούς δικαιοδοσίας

Άρθρο 5

Πρόσωπο που έχει την κατοικία του στο έδαφος συμβαλλόμενου κράτους μπορεί να εναχθεί σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος:

1. ως προς διαφορές εκ συμβάσεως, ενώπιον του δικαστηρίου του τόπου όπου εκπληρώθηκε ή οφείλει να εκπληρωθεί η παροχή· ως προς διαφορές από ατομικές συμβάσεις εργασίας, ο τόπος αυτός είναι εκείνος όπου ο εργαζόμενος εκτελεί συνήθως την εργασία του, ή, αν ο εργαζόμενος δεν εκτελεί συνήθως την εργασία του στην ίδια πάντα χώρα, ο εργοδότης είναι δυνατόν να εναχθεί ενώπιον του δικαστηρίου στην περιφέρεια του οποίου ήταν ή είναι εγκατεστημένη η επιχείρηση που τον προσέλαβε [1]·

2. ως προς υποχρεώσεις διατροφής, ενώπιον του δικαστηρίου του τόπου όπου ο δικαιούχος της διατροφής έχει την κατοικία ή συνήθη διαμονή του ή, εφόσον πρόκειται για αγωγή παρεπόμενη δίκης σχετικής με την προσωπική κατάσταση, ενώπιον του δικαστηρίου που κατά δίκαιο του δικάζοντος δικαστή έχει διεθνή δικαιοδοσία στην περίπτωση της δίκης αυτής, εκτός αν η διεθνής αυτή δικαιοδοσία θεμελιώνεται μόνο στην ιθαγένεια ενός των διαδίκων [2]·

3. ως προς ενοχές εξ αδικοπραξίας ή οιονεί αδικοπραξίας, ενώπιον του δικαστηρίου του τόπου όπου συνέβη το ζημιογόνο γεγονός·

4. σε περιπτώσεις αγωγής αποζημιώσεως ή αποκαταστάσεως της προτέρας καταστάσεως που θεμελιώνονται σε αξιόποινη πράξη, ενώπιον του δικαστηρίου όπου ασκείται η ποινική δίωξη, κατά το μέτρο που σύμφωνα με το δίκαιό του το δικαστήριο αυτό μπορεί να επιληφθεί της πολιτικής αγωγής·

5. ως προς διαφορές σχετικές με την εκμετάλλευση υποκαταστήματος, πρακτορείου ή κάθε άλλης εγκαταστάσεως, ενώπιον του δικαστηρίου της τοποθεσίας τους·

6. υπό την ιδιότητά του ως ιδρυτή, trustee, ή δικαιούχου ενός trust που έχει συσταθεί, είτε δυνάμει νόμου, είτε γραπτά ή προφορικά με γραπτή επιβεβαίωση, ενώπιον των δικαστηρίων του συμβαλλόμενου κράτους στο έδαφος του οποίου το trust έχει την έδρα του [3]·

7. σε διαφορές σχετικές με πληρωμή της αμοιβής που απαιτείται για την αρωγή ή τη διάσωση φορτίου ή ναύλου, ενώπιον του δικαστηρίου στην περιφέρεια του οποίου το εν λόγω φορτίο ή ο αντίστοιχος ναύλος:

   α) έχει κατασχεθεί για να εξασφαλισθεί η πληρωμή αυτή, ή

   β) θα μπορούσε να είχε κατασχεθεί για το σκοπό αυτό, αλλά παρασχέθηκε εγγύηση ή άλλου είδους ασφάλεια.

   Η διάταξη αυτή δεν εφαρμόζεται παρά μόνον εφόσον προβάλλεται ο ισχυρισμός ότι ο εναγόμενος έχει δικαίωμα επί του φορτίου ή του ναύλου, ή ότι είχε τέτοιο δικαίωμα κατά το χρόνο της εν λόγω αρωγής ή διασώσεως [4].

Άρθρο 6

Πρόσωπο που έχει την κατοικία του στο έδαφος συμβαλλόμενου κράτους μπορεί επίσης να εναχθεί:

1. αν υπάρχουν πολλοί εναγόμενοι, ενώπιον του δικαστηρίου της κατοικίας ενός από αυτούς·

2. αν πρόκειται για προσεπίκληση δικονομικού εγγυητή ή άλλη προσεπίκληση, ενώπιον του δικαστηρίου της κύριας δίκης, εκτός αν μόνος σκοπός τους ήταν να απομακρύνουν τον εγγυητή ή τον προσεπικαλούμενο από το δικαστήριο που θα είχε διεθνή δικαιοδοσία στην περίπτωσή τους·

3. αν πρόκειται για ανταγωγή που απορρέει από την ίδια σύμβαση ή τα ίδια πραγματικά περιστατικά στα οποία στηρίζεται η κύρια αγωγή, ενώπιον του δικαστηρίου όπου είναι εκκρεμής η αγωγή αυτή·

([1]) Το σημείο 1, όπως τροποποιήθηκε από το άρθρο 4 της σύμβασης προσχώρησης του 1989.

([2]) Το σημείο 2, όπως τροποποιήθηκε από το άρθρο 5 παράγραφος 3 της σύμβασης προσχώρησης του 1978.

([3]) Το σημείο 6, όπως προσετέθη με το άρθρο 5 παράγραφος 4 της σύμβασης προσχώρησης του 1978.

([4]) Το σημείο 7, όπως προσετέθη με το άρθρο 5 παράγραφος 4 της σύμβασης προσχώρησης του 1978 και όπως προσαρμόστηκε τυπικά από τη σύμβαση προσχώρησης του 1989 παράρτημα I στοιχείο γ) σημείο 3.

4. ως προς διαφορές εκ συμβάσεως, εάν η αγωγή μπορεί να συνδυασθεί με αγωγή εναντίον του ιδίου εναγομένου σε διαφορές που αφορούν εμπράγματα δικαιώματα επί ακινήτου, ενώπιον του δικαστηρίου του συμβαλλόμενου κράτους της τοποθεσίας του ακινήτου [1].

Άρθρο 6α [2]

Όταν, σύμφωνα με την παρούσα σύμβαση, δικαστήριο συμβαλλόμενου κράτους έχει διεθνή δικαιοδοσία για να κρίνει αγωγές αστικής ευθύνης που απορρέει από χρησιμοποίηση ή εκμετάλλευση πλοίου, το δικαστήριο αυτό ή κάθε άλλο που το υποκαθιστά, σύμφωνα με το εσωτερικό δίκαιο του κράτους αυτού, εκδικάζει και τα αιτήματα τα σχετικά με τον κανονισμό αυτής της ευθύνης.

Τμήμα 3

Διεθνής δικαιοδοσία σε υποθέσεις ασφαλίσεων

Άρθρο 7

Σε υποθέσεις ασφαλίσεων η διεθνής δικαιοδοσία ρυθμίζεται από το παρόν τμήμα, με την επιφύλαξη των διατάξεων του άρθρου 4 και του άρθρου 5 σημείο 5.

Άρθρο 8 [3]

Ο ασφαλιστής που έχει την κατοικία του στο έδαφος συμβαλλόμενου κράτους μπορεί να εναχθεί:

1. ενώπιον των δικαστηρίων του κράτους όπου έχει την κατοικία του, ή

2. σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος, ενώπιον του δικαστηρίου του τόπου όπου ο αντισυμβαλλόμενος του ασφαλιστή έχει την κατοικία του, ή

3. αν πρόκειται για συνασφαλιστή, ενώπιον του δικαστηρίου του συμβαλλόμενου κράτους, στο οποίο έχει εναχθεί ο κύριος ασφαλιστής.

Όταν ο ασφαλιστής δεν έχει κατοικία στο έδαφος συμβαλλόμενου κράτους, αλλά διαθέτει υποκατάστημα, πρακτορείο ή οποιαδήποτε άλλη εγκατάσταση σε συμβαλλόμενο κράτος, θεωρείται, για διαφορές σχετικές με την εκμετάλλευσή τους, ότι έχει την κατοικία του στο έδαφος του κράτους αυτού.

Άρθρο 9

Ο ασφαλιστής μπορεί, επιπλέον, να εναχθεί ενώπιον των δικαστηρίων του τόπου όπου συνέβη το ζημιογόνο γεγονός, αν πρόκειται για ασφάλιση αστικής ευθύνης ή για ασφάλιση ακινήτων. Το ίδιο ισχύει αν η ασφάλιση αφορά από κοινού ακίνητα και κινητά που καλύπτονται από το ίδιο ασφαλιστήριο και η προσβολή τους οφείλεται στην ίδια αιτία.

Άρθρο 10

Σε υποθέσεις ασφαλίσεως αστικής ευθύνης, ο ασφαλιστής μπορεί επίσης να προσεπικληθεί ενώπιον του δικαστηρίου που έχει επιληφθεί της αγωγής του ζημιωθέντος κατά του ασφαλισμένου, αν το δίκαιο του δικαστηρίου το επιτρέπει.

Οι διατάξεις των άρθρων 7, 8 και 9 εφαρμόζονται σε περίπτωση ευθείας αγωγής του ζημιωθέντος κατά του ασφαλιστή, εφόσον η ευθεία αγωγή επιτρέπεται.

Αν το δίκαιο που διέπει την ευθεία αγωγή προβλέπει την προσεπίκληση του αντισυμβαλλόμενου ή του ασφαλισμένου, το ίδιο δικαστήριο έχει δικαιοδοσία και ως προς αυτούς.

Άρθρο 11

Με την επιφύλαξη των διατάξεων του άρθρου 10 τρίτο εδάφιο, η αγωγή του ασφαλιστή μπορεί να ασκηθεί μόνον ενώπιον των δικαστηρίων του συμβαλλόμενου κράτους στο οποίο έχει την κατοικία του ο εναγόμενος, ανεξάρτητα αν είναι αντισυμβαλλόμενος, ασφαλισμένος ή δικαιούχος.

Οι διατάξεις του παρόντος τμήματος δεν θίγουν το δικαίωμα ασκήσεως ανταγωγής ενώπιον του δικαστηρίου στο οποίο είναι εκκρεμής η κύρια αγωγή που έχει εισαχθεί σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντος τμήματος.

Άρθρο 12 [4]

Παρέκκλιση από τις διατάξεις του παρόντος τμήματος είναι δυνατή μόνο με συμφωνίες:

1. μεταγενέστερες από τη γέννηση της διαφοράς, ή

2. που επιτρέπουν στον αντισυμβαλλόμενο, τον ασφαλισμένο ή τον δικαιούχο να προσφύγει και σε άλλα δικαστήρια εκτός από αυτά που προβλέπονται στο παρόν τμήμα, ή

3. που, έχοντας συναφθεί ανάμεσα σε ασφαλιστή και αντισυμβαλλόμενο με κατοικία ή συνήθη διαμονή κατά

([1]) Το σημείο 4, όπως προσετέθη με το άρθρο 5 της σύμβασης προσχώρησης του 1989.

([2]) Το άρθρο 6α προσετέθη με το άρθρο 6 της σύμβασης προσχώρησης του 1978 και προσαρμόστηκε τυπικά με τη σύμβαση προσχώρησης του 1989 παράρτημα Ι στοιχείο γ) σημείο 5.

([3]) Κείμενο, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 7 της σύμβασης προσχώρησης του 1978 και προσαρμόστηκε τυπικά με τη σύμβαση προσχώρησης του 1989 παράρτημα Ι στοιχείο γ) σημείο 6.

([4]) Κείμενο, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 8 της σύμβασης προσχώρησης του 1978 και προσαρμόστηκε τυπικά με τη σύμβαση προσχώρησης του 1989 παράρτημα Ι στοιχείο γ) σημείο 7.

το χρόνο συνάψεως της συμβάσεως στο ίδιο συμβαλλόμενο κράτος, απονέμουν διεθνή δικαιοδοσία στα δικαστήρια του κράτους αυτού, ακόμα και αν το ζημιογόνο γεγονός συμβεί στην αλλοδαπή, εκτός αν το δίκαιό του απαγορεύει τέτοιες συμφωνίες, ή

4. που έχουν συναφθεί από αντισυμβαλλόμενο χωρίς κατοικία σε συμβαλλόμενο κράτος, εκτός αν πρόκειται για υποχρεωτική ασφάλιση ή για ασφάλιση ακινήτου που κείται σε συμβαλλόμενο κράτος, ή

5. που αφορούν ασφαλιστική σύμβαση, εφόσον αυτή καλύπτει έναν ή περισσότερους από τους αναφερόμενους στο άρθρο 12α κινδύνους.

Άρθρο 12α[1]

Οι αναφερόμενοι στο άρθρο 12 σημείο 5 κίνδυνοι είναι οι ακόλουθοι:

1. Κάθε απώλεια ή ζημία σε:

   α) πλοία, εγκαταστάσεις ανοικτά των ακτών και στην ανοικτή θάλασσα ή αεροσκάφη, η οποία συνδέεται με τη χρησιμοποίησή τους για εμπορικούς σκοπούς·

   β) εμπορεύματα, εκτός από τις αποσκευές επιβατών, κατά τη διάρκεια μεταφοράς που πραγματοποιείται με αυτά τα πλοία ή αεροσκάφη, είτε ολικά είτε σε συνδυασμό με άλλα μεταφορικά μέσα.

2. Κάθε είδος ευθύνης, εκτός από την ευθύνη για σωματικές βλάβες των επιβατών ή για απώλεια ή ζημία των αποσκευών τους:

   α) από τη χρησιμοποίηση ή εκμετάλλευση πλοίων, εγκαταστάσεων ή αεροσκαφών, σύμφωνα με το σημείο 1 στοιχείο α), στο μέτρο που το δίκαιο του συμβαλλόμενου κράτους εγγραφής του αεροσκάφους δεν απαγορεύει τις συμφωνίες διεθνούς δικαιοδοσίας ως προς την ασφάλιση των κινδύνων αυτών·

   β) για ζημίες που προκαλούνται από εμπορεύματα κατά τη διάρκεια μεταφοράς υπό την έννοια του σημείου 1 στοιχείο β).

3. Κάθε χρηματική ζημία συνδεόμενη με τη χρησιμοποίηση ή εκμετάλλευση πλοίων, εγκαταστάσεων ή αεροσκαφών, σύμφωνα με το σημείο 1 στοιχείο α), ιδίως κάθε ζημία σχετικά με το ναύλο ή τη ναύλωση.

4. Κάθε άλλος κίνδυνος που συνδέεται προς έναν από τους αναφερόμενους στα σημεία 1 έως 3.

(1) Άρθρο που προσετέθη με το άρθρο 9 της σύμβασης προσχώρησης του 1978 και προσαρμόστηκε τυπικά με τη σύμβαση προσχώρησης του 1989, παράρτημα Ι, στοιχείο γ), σημείο 8.

Τμήμα 4(2)

Διεθνής δικαιοδοσία σε συμβάσεις καταναλωτών

Άρθρο 13

Σε συμβάσεις που ο σκοπός τους μπορεί να θεωρηθεί ξένος προς την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που τις καταρτίζει, και που αποκαλείται στη συνέχεια «καταναλωτής», η διεθνής δικαιοδοσία καθορίζεται από τις διατάξεις του παρόντος τμήματος, με την επιφύλαξη του άρθρου 4 και του άρθρου 5 σημείο 5:

1. όταν πρόκειται για πώληση ενσωμάτων κινητών με τμηματική καταβολή του τιμήματος, ή

2. όταν πρόκειται για δάνειο με σταδιακή εξόφληση ή για άλλη πιστωτική συναλλαγή συνδεομένη με τη χρηματοδότηση αγοράς ενσωμάτων κινητών, ή

3. για κάθε άλλη σύμβαση που έχει ως αντικείμενο παροχή υπηρεσιών ή προμήθεια ενσωμάτων κινητών αν:

   α) πριν από την κατάρτιση της συμβάσεως, έγινε στο κράτος της κατοικίας του καταναλωτή ειδική προσφορά ή διαφήμιση, και

   β) ο καταναλωτής ολοκλήρωσε στο κράτος αυτό τις απαραίτητες για την κατάρτιση της συμβάσεως πράξεις.

Όταν ο αντισυμβαλλόμενος του καταναλωτή δεν έχει κατοικία στο έδαφος συμβαλλόμενου κράτους, αλλά διαθέτει υποκατάστημα, πρακτορείο ή εγκατάσταση σε συμβαλλόμενο κράτος, θεωρείται, ως προς τις διαφορές τις σχετικές με την εκμετάλλευσή τους, ότι έχει την κατοικία του στο έδαφος του κράτους αυτού.

Το παρόν τμήμα δεν εφαρμόζεται στις συμβάσεις μεταφοράς.

Άρθρο 14

Η αγωγή καταναλωτή κατά του αντισυμβαλλόμενου μπορεί να ασκηθεί είτε ενώπιον των δικαστηρίων του συμβαλλόμενου κράτους στο έδαφος του οποίου έχει την κατοικία του ο αντισυμβαλλόμενος είτε ενώπιον των δικαστηρίων του συμβαλλόμενου κράτους, στο έδαφος του οποίου έχει την κατοικία του ο καταναλωτής.

(2) Κείμενο, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 16 της σύμβασης προσχώρησης του 1978.

Η αγωγή του αντισυμβαλλόμενου κατά του καταναλωτή μπορεί να ασκηθεί μόνον ενώπιον των δικαστηρίων του συμβαλλόμενου κράτους, στο έδαφος του οποίου έχει την κατοικία του ο καταναλωτής.

Οι διατάξεις αυτές δεν θίγουν το δικαίωμα ασκήσεως ανταγωγής ενώπιον του δικαστηρίου στο οποίο είναι εκκρεμής η κύρια αγωγή που έχει εισαχθεί σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντος τμήματος.

Άρθρο 15[1]

Παρέκκλιση από τις διατάξεις του παρόντος τμήματος είναι δυνατή μόνο με συμφωνίες:

1. μεταγενέστερες από τη γέννηση της διαφοράς, ή

2. που επιτρέπουν στον καταναλωτή να προσφύγει και σε άλλα δικαστήρια εκτός από αυτά που προβλέπονται στο παρόν τμήμα, ή

3. που, έχοντας συναφθεί ανάμεσα σε καταναλωτή και αντισυμβαλλόμενο με κατοικία ή συνήθη διαμονή κατά το χρόνο συνάψεως της συμβάσεως στο ίδιο συμβαλλόμενο κράτος, απονέμουν διεθνή δικαιοδοσία στα δικαστήρια του κράτους αυτού, εκτός αν το δίκαιο του κράτους αυτού απαγορεύει τέτοιες συμφωνίες.

Τμήμα 5

Αποκλειστική διεθνής δικαιοδοσία

Άρθρο 16

Αποκλειστική διεθνή δικαιοδοσία, χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η κατοικία, έχουν:

1. α) σε υποθέσεις εμπραγμάτων δικαιωμάτων επί ακινήτων και μισθώσεων ακινήτων, τα δικαστήρια του συμβαλλόμενου κράτους της τοποθεσίας του ακινήτου·

   β) πάντως, σε υποθέσεις μισθώσεων ακινήτων που συνάπτονται για προσωρινή ιδιωτική χρήση μέγιστης διάρκειας έξι συνεχών μηνών, έχουν επίσης διεθνή δικαιοδοσία και τα δικαστήρια του συμβαλλόμενου κράτους στο οποίο έχει κατοικία ο εναγόμενος, εφόσον ο ιδιοκτήτης και ο μισθωτής είναι φυσικά πρόσωπα και έχουν κατοικία στο ίδιο συμβαλλόμενο κράτος[2]·

2. σε θέματα κύρους, ακυρότητας ή λύσεως εταιρειών ή νομικών προσώπων που έχουν την έδρα τους στο έδαφος συμβαλλόμενου κράτους, ή αποφάσεων των οργάνων τους, τα δικαστήρια του κράτους αυτού[3]·

3. σε θέματα κύρους των καταχωρίσεων σε δημόσια βιβλία, τα δικαστήρια του συμβαλλόμενου κράτους στο έδαφος του οποίου τηρούνται τα βιβλία αυτά·

4. σε θέματα καταχωρίσεως ή κύρους διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας, σημάτων, σχεδίων και προτύπων και άλλων ανάλογων δικαιωμάτων τα οποία επιδέχονται κατάθεση ή καταχώριση, τα δικαστήρια του συμβαλλόμενου κράτους στο έδαφος του οποίου η κατάθεση ή καταχώριση ζητήθηκε, πραγματοποιήθηκε, ή θεωρείται ότι πραγματοποιήθηκε σύμφωνα με διεθνή σύμβαση·

5. σε θέματα αναγκαστικής εκτελέσεως αποφάσεων, τα δικαστήρια του συμβαλλόμενου κράτους του τόπου εκτελέσεως.

Τμήμα 6

Παρέκταση διεθνούς δικαιοδοσίας

Άρθρο 17[4]

Αν τα μέρη, από τα οποία ένα τουλάχιστον έχει την κατοικία του στο έδαφος συμβαλλόμενου κράτους, συμφώνησαν ότι ένα δικαστήριο ή τα δικαστήρια συμβαλλόμενου κράτους θα δικάζουν τις διαφορές που έχουν προκύψει ή που θα προκύψουν από συγκεκριμένη έννομη σχέση, το δικαστήριο αυτό ή τα δικαστήρια του κράτους αυτού έχουν αποκλειστική διεθνή δικαιοδοσία. Μια τέτοια συμφωνία διεθνούς δικαιοδοσίας πρέπει να καταρτίζεται:

α) είτε γραπτά είτε προφορικά με γραπτή επιβεβαίωση·

β) είτε υπό τύπο ανταποκρινόμενο στην πρακτική που έχουν καθιερώσει οι συμβαλλόμενοι στις μεταξύ τους σχέσεις·

γ) είτε, στο διεθνές εμπόριο, υπό τύπο ανταποκρινόμενο στις συνήθειες τις οποίες τα μέρη γνωρίζουν ή οφείλουν να γνωρίζουν και οι οποίες είναι ευρέως γνωστές σ' αυτού του είδους την εμπορική δραστηριότητα και τηρούνται τακτικά από τους συμβαλλόμενους σε συμβάσεις, του είδους για το οποίο πρόκειται, στη συγκεκριμένη εμπορική δραστηριότητα.

(1) Κείμενο, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 7 της σύμβασης προσχώρησης του 1978 και προσαρμόστηκε τυπικά με τη σύμβαση προσχώρησης του 1989 παράρτημα Ι στοιχείο γ) σημείο 9.

(2) Το σημείο 1, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 6 της σύμβασης προσχώρησης του 1989.

(3) Το σημείο 2, όπως προσαρμόσθηκε τυπικά με τη σύμβαση προσχώρησης του 1989 παράρτημα Ι στοιχείο γ) σημείο 10.

(4) Κείμενο, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 11 της σύμβασης προσχώρησης του 1978 και με το άρθρο 7 της σύμβασης προσχώρησης του 1989.

Όταν μια τέτοια συμφωνία καταρτίζεται από μέρη εκ των οποίων κανένα δεν έχει την κατοικία του στο έδαφος συμβαλλόμενου κράτους, τα δικαστήρια των άλλων συμβαλλόμενων κρατών δεν μπορούν να δικάσουν τη διαφορά εφόσον το ή τα υποδειχθέντα δικαστήρια δεν έχουν διαπιστώσει την έλλειψη διεθνούς δικαιοδοσίας τους.

Το δικαστήριο ή τα δικαστήρια συμβαλλόμενου κράτους, στα οποία απονέμει διεθνή δικαιοδοσία η συστατική πράξη ενός trust, έχουν αποκλειστική διεθνή δικαιοδοσία ως προς αγωγές κατά του ιδρυτή, του trustee ή του δικαιούχου ενός trust, αν πρόκειται για σχέσεις μεταξύ των προσώπων αυτών ή για δικαιώματα ή υποχρεώσεις τους από το trust.

Οι συμφωνίες διεθνούς δικαιοδοσίας καθώς και οι ανάλογες ρήτρες της συστατικής πράξεως του trust δεν παράγουν αποτελέσματα αν είναι αντίθετες προς τις διατάξεις των άρθρων 12 και 15 ή αν τα δικαστήρια, τη διεθνή δικαιοδοσία των οποίων αποκλείουν, έχουν αποκλειστική διεθνή δικαιοδοσία σύμφωνα με το άρθρο 16.

Αν συμφωνία διεθνούς δικαιοδοσίας έχει καταρτισθεί προς όφελος μόνον ενός μέρους, το μέρος αυτό διατηρεί το δικαίωμα να προσφύγει σε κάθε άλλο δικαστήριο που έχει διεθνή δικαιοδοσία σύμφωνα με την παρούσα σύμβαση.

Σε θέματα ατομικών συμβάσεων εργασίας, οι συμφωνίες διεθνούς δικαιοδοσίας παράγουν αποτελέσματα μόνον αν είναι μεταγενέστερες από τη γέννηση της διαφοράς, ή αν ο εργαζόμενος τις επικαλείται για να εκδικασθεί η διαφορά από δικαστήριο άλλο από αυτό της κατοικίας του εναγομένου ή από εκείνο που ορίζεται στο άρθρο 5 σημείο 1.

Άρθρο 18

Πέραν των περιπτώσεων όπου η διεθνής δικαιοδοσία απορρέει από άλλες διατάξεις της παρούσας συμβάσεως, το δικαστήριο συμβαλλόμενου κράτους ενώπιον του οποίου ο εναγόμενος παρίσταται αποκτά διεθνή δικαιοδοσία. Ο κανόνας αυτός δεν εφαρμόζεται αν η παράσταση έχει ως σκοπό την αμφισβήτηση της διεθνούς δικαιοδοσίας, ή αν υπάρχει άλλο δικαστήριο με αποκλειστική διεθνή δικαιοδοσία σύμφωνα με το άρθρο 16.

Τμήμα 7

Έρευνα της διεθνούς δικαιοδοσίας και του παραδεκτού

Άρθρο 19

Το δικαστήριο συμβαλλόμενου κράτους διαπιστώνει αυτεπάγγελτα την έλλειψη διεθνούς δικαιοδοσίας του, εφόσον καλείται να κρίνει, ως κύριο ζήτημα, διαφορά για την οποία δικαστήριο άλλου συμβαλλόμενου κράτους έχει αποκλειστική διεθνή δικαιοδοσία σύμφωνα με το άρθρο 16.

Άρθρο 20

Όταν πρόσωπο που έχει την κατοικία του στο έδαφος συμβαλλόμενου κράτους ενάγεται ενώπιον δικαστηρίου άλλου συμβαλλόμενου κράτους και δεν παρίσταται, το δικαστήριο διαπιστώνει αυτεπάγγελτα την έλλειψη διεθνούς δικαιοδοσίας του, αν η δικαιοδοσία του δεν στηρίζεται στους όρους της παρούσας συμβάσεως.

Ο δικαστής οφείλει να αναστείλει τη διαδικασία εφόσον δεν διαπιστώνεται ότι ο εναγόμενος αυτός ήταν σε θέση να παραλάβει το εισαγωγικό έγγραφο της δίκης ή άλλο ισοδύναμο έγγραφο εντός της αναγκαίας για την άμυνά του προθεσμίας ή ότι καταβλήθηκε κάθε επιμέλεια για το σκοπό αυτό [1].

Οι διατάξεις της προηγούμενης παραγράφου αντικαθίστανται από εκείνες του άρθρου 15 της συμβάσεως της Χάγης της 15ης Νοεμβρίου 1965 για την επίδοση και κοινοποίηση στην αλλοδαπή δικαστικών και εξώδικων εγγράφων σε αστικές ή εμπορικές υποθέσεις, αν το εισαγωγικό έγγραφο της δίκης έπρεπε να διαβιβασθεί σύμφωνα με τη σύμβαση αυτή.

Τμήμα 8

Εκκρεμοδικία και συνάφεια

Άρθρο 21 [2]

Αν έχουν ασκηθεί αγωγές με το ίδιο αντικείμενο και την ίδια αιτία μεταξύ των ίδιων διαδίκων ενώπιον δικαστηρίων διάφορων συμβαλλόμενων κρατών, κάθε δικαστήριο εκτός εκείνου που έχει πρώτο επιληφθεί, αναστέλλει αυτεπάγγελτα τη διαδικασία του μέχρι να διαπιστωθεί η διεθνής δικαιοδοσία του δικαστηρίου που επελήφθη πρώτο.

Όταν διαπιστωθεί η διεθνής δικαιοδοσία του πρώτου επιληφθέντος δικαστηρίου, κάθε άλλο επιληφθέν δικαστήριο οφείλει να διαπιστώσει την έλλειψη διεθνούς δικαιοδοσίας του υπέρ αυτού του δικαστηρίου.

Άρθρο 22

Όταν συναφείς αγωγές έχουν ασκηθεί ενώπιον δικαστηρίων διάφορων συμβαλλόμενων κρατών και είναι εκκρεμείς σε πρώτο βαθμό, κάθε δικαστήριο εκτός εκείνου που έχει πρώτο επιληφθεί μπορεί να αναστείλει τη διαδικασία.

---

[1] Η δεύτερη παράγραφος, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 12 της σύμβασης προσχώρησης του 1978.

[2] Κείμενο, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 8 της σύμβασης προσχώρησης του 1989.

Κάθε δικαστήριο εκτός εκείνου που έχει πρώτο επιληφθεί μπορεί επίσης, με αίτηση ενός από τους διαδίκους, να διαπιστώσει την έλλειψη διεθνούς δικαιοδοσίας του, υπό την προϋπόθεση ότι το δίκαιό του επιτρέπει την ένωση συναφών υποθέσεων και ότι το πρώτο δικαστήριο έχει διεθνή δικαιοδοσία και για τις δύο αγωγές.

Είναι συναφείς, κατά την έννοια του παρόντος άρθρου, αγωγές που συνδέονται μεταξύ τους τόσο στενά ώστε να υπάρχει συμφέρον να εξετασθούν και να εκδικασθούν ταυτόχρονα, προκειμένου να αποφευχθούν λύσεις που θα ήταν ασυμβίβαστες αν οι υποθέσεις εκδικάζονταν χωριστά.

Άρθρο 23

Όταν περισσότερα δικαστήρια έχουν αποκλειστική διεθνή δικαιοδοσία, η διαπίστωση της ελλείψεως διεθνούς δικαιοδοσίας γίνεται υπέρ του δικαστηρίου που έχει πρώτο επιληφθεί.

Τμήμα 9

Ασφαλιστικά μέτρα

Άρθρο 24

Τα ασφαλιστικά μέτρα που προβλέπονται από το δίκαιο συμβαλλόμενου κράτους μπορούν να ζητηθούν από τα δικαστήρια του κράτους αυτού, έστω και αν δικαστήριο άλλου συμβαλλόμενου κράτους έχει, σύμφωνα με την παρούσα σύμβαση, διεθνή δικαιοδοσία για την ουσία της υποθέσεως.

ΤΙΤΛΟΣ III

ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ΚΑΙ ΕΚΤΕΛΕΣΗ

Άρθρο 25

Ως απόφαση, κατά την έννοια της παρούσας συμβάσεως, νοείται κάθε απόφαση εκδιδόμενη από δικαστήριο συμβαλλόμενου κράτους, οποιαδήποτε και αν είναι η ονομασία της, όπως απόφαση, διαταγή, διαταγή εκτελέσεως, καθώς και ο καθορισμός της δικαστικής δαπάνης από τον γραμματέα.

Τμήμα 1

Αναγνώριση

Άρθρο 26

Απόφαση που εκδίδεται σε συμβαλλόμενο κράτος αναγνωρίζεται στα υπόλοιπα συμβαλλόμενα κράτη χωρίς ιδιαίτερη διαδικασία.

Σε περίπτωση αμφισβητήσεως, κάθε ενδιαφερόμενος που επικαλείται ως κύριο ζήτημα την αναγνώριση μπορεί να ζητήσει, κατά τη διαδικασία που προβλέπεται στα τμήματα 2 και 3 του παρόντος τίτλου, να διαπιστωθεί ότι η απόφαση πρέπει να αναγνωρισθεί.

Αν η επίκληση της αναγνωρίσεως γίνεται παρεμπιπτόντως ενώπιον δικαστηρίου συμβαλλόμενου κράτους, το δικαστήριο αυτό έχει διεθνή δικαιοδοσία να κρίνει σχετικά.

Άρθρο 27

Απόφαση δεν αναγνωρίζεται:

1. αν η αναγνώριση αντίκειται στη δημόσια τάξη του κράτους αναγνωρίσεως·

2. αν το εισαγωγικό έγγραφο της δίκης ή άλλο ισοδύναμο έγγραφο δεν έχει επιδοθεί στον ερημοδικήσαντα εναγόμενο κανονικά και έγκαιρα ώστε να μπορεί να αμυνθεί [1]·

3. αν η απόφαση είναι ασυμβίβαστη με απόφαση που έχει εκδοθεί μεταξύ των ιδίων διαδίκων στο κράτος αναγνωρίσεως·

4. αν, για να εκδόσει την απόφασή του, το δικαστήριο του κράτους προελεύσεως επέλυσε προδικαστικό ζήτημα σχετικά με την προσωπική κατάσταση και ικανότητα των φυσικών προσώπων, τις περιουσιακές σχέσεις των συζύγων ή τις κληρονομικές σχέσεις, κατά τρόπο που αντίκειται σε κανόνα ιδιωτικού διεθνούς δικαίου του κράτους αναγνωρίσεως, εκτός αν η απόφαση καταλήγει σε αποτέλεσμα ίδιο με εκείνο που θα προέκυπτε από την εφαρμογή των κανόνων ιδιωτικού διεθνούς δικαίου του κράτους αναγνωρίσεως·

5. αν είναι ασυμβίβαστη με απόφαση που εκδόθηκε προγενέστερα μεταξύ των ιδίων διαδίκων και με το ίδιο αντικείμενο και την ίδια αιτία σε μη συμβαλλόμενο κράτος, εφόσον η τελευταία αυτή απόφαση συγκεντρώνει τις προϋποθέσεις που απαιτούνται για την αναγνώρισή της στο κράτος αναγνωρίσεως [2].

---

[1] Το σημείο 2, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 13 παράγραφος 1 της σύμβασης προσχώρησης του 1978.

[2] Το σημείο 5 προσετέθη με το άρθρο 13 παράγραφος 2 της σύμβασης προσχώρησης του 1978.

Άρθρο 28

Απόφαση δεν αναγνωρίζεται, επίσης, αν έχουν παραβιασθεί οι διατάξεις των τμημάτων 3, 4 και 5 του τίτλου ΙΙ, καθώς και στις περιπτώσεις που προβλέπονται στο άρθρο 59.

Κατά τον έλεγχο των βάσεων διεθνούς δικαιοδοσίας που αναφέρονται στην προηγούμενη παράγραφο, η αρχή ενώπιον της οποίας ζητείται η αναγνώριση δεσμεύεται από τις πραγματικές διαπιστώσεις στις οποίες το δικαστήριο του κράτους προελεύσεως έχει θεμελιώσει τη διεθνή δικαιοδοσία του.

Με την επιφύλαξη των διατάξεων της πρώτης παραγράφου, δεν ερευνάται η διεθνής δικαιοδοσία των δικαστηρίων του κράτους προελεύσεως· οι σχετικοί με τη διεθνή δικαιοδοσία κανόνες δεν αφορούν τη δημόσια τάξη υπό την έννοια του άρθρου 27 σημείο 1.

Άρθρο 29

Αποκλείεται η επί της ουσίας αναθεώρηση της αλλοδαπής αποφάσεως.

Άρθρο 30

Το δικαστήριο συμβαλλόμενου κράτους, ενώπιον του οποίου ζητείται αναγνώριση αποφάσεως που εκδόθηκε σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος, μπορεί να αναστείλει τη διαδικασία, αν η απόφαση αυτή έχει προσβληθεί με τακτικό ένδικο μέσο.

Το δικαστήριο συμβαλλόμενου κράτους, ενώπιον του οποίου γίνεται επίκληση της αναγνωρίσεως αποφάσεως που εκδόθηκε στην Ιρλανδία ή το Ηνωμένο Βασίλειο και η εκτέλεση της οποίας έχει ανασταλεί στο κράτος προελεύσεως λόγω ασκήσεως ενδίκων μέσων, μπορεί να αναστείλει τη διαδικασία [1].

Τμήμα 2

Εκτέλεση

Άρθρο 31

Απόφαση που εκδόθηκε και είναι εκτελεστή σε συμβαλλόμενο κράτος εκτελείται σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος, αφού κηρυχθεί εκεί εκτελεστή, με αίτηση κάθε ενδιαφερομένου [2].

Πάντως, στο Ηνωμένο Βασίλειο, μια τέτοια απόφαση εκτελείται στην Αγγλία και Ουαλία, τη Σκωτία, ή τη Βόρεια Ιρλανδία, αφού προηγουμένως, με αίτηση οποιουδήποτε ενδιαφερομένου, η απόφαση αυτή εγγραφεί προς εκτέλεση στο αντίστοιχο τμήμα του Ηνωμένου Βασιλείου [3].

Άρθρο 32

Η αίτηση υποβάλλεται:

— στο Βέλγιο, στο Tribunal de première instance ή στη Rechtbank van eerste aanleg,

— στη Δανία, στο byret [4],

— στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, στον πρόεδρο τμήματος του Landgericht,

— στην Ελλάδα, στο Μονομελές Πρωτοδικείο,

— στην Ισπανία, στα Juzgado de Primera Instancia,

— στη Γαλλία, στον πρόεδρο του Tribunal de grande instance,

— στην Ιρλανδία, στο High Court,

— στην Ιταλία, στην Corte d'appello,

— στο Λουξεμβούργο, στο πρόεδρο του Tribunal d'arrondissement,

— στην Αυστρία, στο Bezirksgericht,

— στις Κάτω Χώρες, στον πρόεδρο της Arrondissementsrechtbank,

— στην Πορτογαλία, στο Tribunal Judicial de Circulo,

— στη Φινλανδία, στο käräjäoikeus/tingsrätt,

— στη Σουηδία, στο Svea hovrätt,

— στο Ηνωμένο Βασίλειο:

α) στην Αγγλία και Ουαλία, στο High Court of Justice, ή, σε περίπτωση αποφάσεως ως προς υποχρεώσεις διατροφής, στο Magistrates' Court μετά παραπομπή του Secretary of State·

β) στη Σκωτία, στο Court of Session, ή, σε περίπτωση αποφάσεως ως προς υποχρεώσεις διατροφής, στο Sheriff Court μετά από παραπομπή του Secretary of State·

([1]) Το δεύτερο εδάφιο προσετέθη με το άρθρο 14 της σύμβασης προσχώρησης του 1978.

([2]) Κείμενο, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 9 της σύμβασης προσχώρησης του 1989.

([3]) Το δεύτερο εδάφιο προσετέθη με το άρθρο 15 της σύμβασης προσχώρησης του 1978.

([4]) Τροποποίηση προκύπτουσα από μια ανακοίνωση της 8ης Φεβρουαρίου 1988 σύμφωνα με το άρθρο VI του προσαρτημένου πρωτοκόλλου και την οποία επιβεβαίωσε η σύμβαση προσχώρησης του 1989 παράρτημα I στοιχείο ε) σημείο 14.

γ) στη Βόρεια Ιρλανδία, στο High Court of Justice, ή, σε περίπτωση αποφάσεως ως προς υποχρεώσεις διατροφής, στο Magistrates' Court μετά παραπομπή του Secretary of State [1].

Η κατά τόπον αρμοδιότητα καθορίζεται από την κατοικία του προσώπου κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση. Αν το πρόσωπο αυτό δεν έχει την κατοικία του στο έδαφος του κράτους εκτελέσεως, η αρμοδιότητα καθορίζεται από τον τόπο εκτελέσεως.

Άρθρο 33

Η αίτηση υποβάλλεται κατά το δίκαιο του κράτους εκτελέσεως.

Ο αιτών οφείλει να προβεί σε εκλογή κατοικίας στην περιφέρεια του δικαστηρίου στο οποίο απευθύνεται. Αν πάντως το δίκαιο του κράτους εκτελέσεως δεν προβλέπει την εκλογή κατοικίας, ο αιτών διορίζει αντίκλητο.

Στην αίτηση επισυνάπτονται τα έγγραφα που αναφέρονται στα άρθρα 46 και 47.

Άρθρο 34

Το δικαστήριο στο οποίο υποβάλλεται η αίτηση αποφασίζει αμελλητί, χωρίς ο διάδικος, κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση, να έχει στο στάδιο αυτό της διαδικασίας δικαίωμα υποβολής προτάσεων.

Η αίτηση μπορεί να απορριφθεί μόνο για έναν από τους λόγους που προβλέπονται στα άρθρα 27 και 28.

Αποκλείεται η επί της ουσίας αναθεώρηση της αλλοδαπής αποφάσεως.

Άρθρο 35

Η απόφαση επί της αιτήσεως γνωστοποιείται αμελλητί στον αιτούντα, επιμελεία του γραμματέα του δικαστηρίου, όπως προβλέπει το δίκαιο του κράτους εκτελέσεως.

Άρθρο 36

Αν η εκτέλεση επιτραπεί, το πρόσωπο κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση μπορεί να προσφύγει κατά της αποφάσεως μέσα σε ένα μήνα από την επίδοσή της.

Αν το πρόσωπο αυτό έχει την κατοικία του σε συμβαλλόμενο κράτος άλλο από εκείνο στο οποίο εκδόθηκε η απόφαση που επιτρέπει την εκτέλεση, η προθεσμία είναι δύο μήνες από τη μέρα που του έγινε η επίδοση προσωπικά ή στην κατοικία του. Η προθεσμία αυτή δεν παρεκτείνεται λόγω αποστάσεως.

Άρθρο 37 [2]

1. Η προσφυγή ασκείται, κατά τη διαδικασία της αμφισβητούμενης διαδικασίας:

— στο Βέλγιο, στο Tribunal de première instance ή στη Rechtbank van eerste aanleg,

— στη Δανία, στο landsret,

— στην Ισπανία, στο Audiencia Provincial,

— στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, στο Oberlandesgericht,

— στην Ελλάδα, στο Εφετείο,

— στη Γαλλία, στο Cour d'appel,

— στην Ιρλανδία, στο High Court,

— στην Ιταλία, στο Corte d'appello,

— στο Λουξεμβούργο, στο Court supérieure de justice, ως δευτεροβάθμιο πολιτικό δικαστήριο,

— στην Αυστρία, στο Bezirksgericht,

— στις Κάτω Χώρες, στο Arrondissementsrechtbank,

— στην Πορτογαλία, στο Tribunal da Relação,

— στη Φινλανδία, στο hovioikeus/hovrätt,

— στη Σουηδία, στο Svea hovrätt,

— στο Ηνωμένο Βασίλειο:

α) στην Αγγλία και Ουαλία, στο High Court of Justice, ή σε περίπτωση αποφάσεως ως προς υποχρεώσεις διατροφής, στο Magistrates' Court·

β) στη Σκωτία, στο Court of Session, ή σε περίπτωση αποφάσεως ως προς υποχρεώσεις διατροφής, στο Sherif Court·

γ) στη Βόρεια Ιρλανδία, στο High Court of Justice ή, σε περιπτώσεις αποφάσεως ως προς υποχρεώσεις διατροφής, στο Magistrates' Court.

2. Κατά της αποφάσεως επί της προσφυγής μπορεί να ασκηθούν μόνο:

— στο Βέλγιο, στην Ελλάδα, στην Ισπανία, στη Γαλλία, στην Ιταλία, στο Λουξεμβούργο και στις Κάτω Χώρες, αναίρεση,

(1) Πρώτο εδάφιο, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 16 της σύμβασης προσχώρησης του 1978, το άρθρο 4 της σύμβασης προσχώρησης του 1982, το άρθρο 10 της σύμβασης προσχώρησης του 1989 και το άρθρο 3 της σύμβασης προσχώρησης του 1996.

(2) Κείμενο όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 17 της σύμβασης προσχώρησης του 1978, το άρθρο 5 της σύμβασης προσχώρησης του 1982, το άρθρο 11 της σύμβασης προσχώρησης του 1989 και το άρθρο 4 της σύμβασης προσχώρησης του 1996.

— στη Δανία, προσφυγή ενώπιον του højesteret, με έγκριση του υπουργού Δικαιοσύνης,

— στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, Rechtsbeschwerde,

— στην Αυστρία, σε περίπτωση προσφυγής, Revisionsrekurs, και σε περίπτωση ανακοπής Berufung, σε δυνατότητα, ενδεχομένως, Revision,

— στην Ιρλανδία, appeal ενώπιον του Supreme Court για νομικό ζήτημα,

— στην Πορτογαλία, προσφυγή για νομικό ζήτημα,

— στην Φινλανδία, προσφυγή ενώπιον του korkein oikeus/högsta domstolen,

— στην Σουηδία, προσφυγή ενώπιον του Högsta domstolen,

— στο Ηνωμένο Βασίλειο, ένα μόνο appeal για νομικό ζήτημα.

Άρθρο 38

Το δικαστήριο στο οποίο, σύμφωνα με την πρώτη παράγραφο του άρθρου 37, ασκείται η προσφυγή μπορεί, με αίτηση του προσφεύγοντος μέρους, να αναστείλει τη διαδικασία, αν κατά της αλλοδαπής αποφάσεως έχει ασκηθεί στο κράτος προελεύσεως τακτικό ένδικο μέσο ή αν η προθεσμία για την άσκησή του δεν έχει ακόμη εκπνεύσει· στην τελευταία περίπτωση, το δικαστήριο μπορεί να τάξει προθεσμία για την άσκηση του ένδικου αυτού μέσου.

Αν η απόφαση έχει εκδοθεί στην Ιρλανδία ή το Ηνωμένο Βασίλειο, κάθε ένδικο μέσο ή προσφυγή που προβλέπεται στο κράτος προελεύσεως θεωρείται, για την εφαρμογή της πρώτης παραγράφου, ως τακτικό ένδικο μέσο [1].

Το δικαστήριο αυτό μπορεί, επίσης, να εξαρτήσει την εκτέλεση από την παροχή εγγυήσεως, την οποία και καθορίζει.

Άρθρο 39

Κατά τη διάρκεια της προθεσμίας προσφυγής που προβλέπεται στο άρθρο 36, και έως ότου εκδοθεί απόφαση για την προσφυγή αυτή, μπορούν να ληφθούν μόνο ασφαλιστικά μέτρα επί της περιουσίας του προσώπου κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση.

Η απόφαση που εγκρίνει την εκτέλεση εμπεριέχει και τη δυνατότητα λήψεως των ασφαλιστικών αυτών μέτρων.

Άρθρο 40

1. Αν η αίτησή του απορριφθεί, ο αιτών μπορεί να προσφύγει:

— στο Βέλγιο, στο Cour d'appel ή στο Hof van beroep,

— στη Δανία, στο landsret,

— στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, στο Oberlandesgericht,

— στην Ελλάδα, στο Εφετείο,

— στην Ισπανία, στο Audiencia Provincial,

— στη Γαλλία, στο Cour d'appel,

— στην Ιρλανδία, στο High Court,

— στην Ιταλία, στο Corte d'appello,

— στο Λουξεμβούργο, στο Cour supérieure de justice, ως δευτεροβάθμιο πολιτικό δικαστήριο,

— στην Αυστρία, στο Bezirksgericht,

— στις Κάτω Χώρες, στο Gerechtshof,

— στην Πορτογαλία, στο Tribunal da Relação,

— στη Φινλανδία, στο hovioikeus/hovrätten,

— στη Σουηδία, στο Svea hovrätt,

— στο Ηνωμένο Βασίλειο:

α) στην Αγγλία και Ουαλία, στο High Court of Justice, ή σε περίπτωση αποφάσεως ως προς υποχρεώσεις διατροφής, στο Magistrates' Court·

β) στη Σκωτία, στο Court of Session, ή σε περίπτωση αποφάσεως ως προς υποχρεώσεις διατροφής, στο Sherif Court·

γ) στη Βόρεια Ιρλανδία, στο High Court of Justice ή, σε περιπτώσεις αποφάσεως ως προς υποχρεώσεις διατροφής, στο Magistrates' Court [2].

2. Ο διάδικος κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση καλείται να παραστεί ενώπιον του δικαστηρίου που εκδικάζει την προσφυγή. Σε περίπτωση ερημοδικίας, εφαρμόζονται οι διατάξεις του άρθρου 20 δεύτερη και τρίτη παράγραφος, έστω και αν ο διάδικος αυτός δεν έχει την κατοικία του σε συμβαλλόμενο κράτος.

([1]) Το δεύτερο εδάφιο προσετέθη με το άρθρο 18 της σύμβασης προσχώρησης του 1978.

([2]) Κείμενο, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 19 της σύμβασης προσχώρησης του 1978, το άρθρο 6 της σύμβασης προσχώρησης του 1982, το άρθρο 12 της σύμβασης προσχώρησης του 1989 και το άρθρο 5 της σύμβασης προσχώρησης του 1996.

Άρθρο 41 [1]

Κατά της αποφάσεως επί της προσφυγής που προβλέπεται στο άρθρο 40 μπορεί να ασκηθούν μόνο:

— στο Βέλγιο, στην Ελλάδα, στην Ισπανία, στη Γαλλία, στην Ιταλία, στο Λουξεμβούργο και στις Κάτω Χώρες, αναίρεση,

— στη Δανία, προσφυγή ενώπιον του højesteret, με έγκριση του υπουργού Δικαιοσύνης,

— στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, Rechtsbeschwerde,

— στην Ιρλανδία, appeal ενώπιον του Supreme Court, για νομικό ζήτημα,

— στην Πορτογαλία, προσφυγή για νομικό ζήτημα,

— στην Αυστρία: Revisionsrekurs,

— στη Φινλανδία, προσφυγή ενώπιον του korkein oikeus/högsta domstolen,

— στη Σουηδία, προσφυγή ενώπιον του Högsta domstolen,

— στο Ηνωμένο Βασίλειο, ένα μόνο appeal για νομικό ζήτημα.

Άρθρο 42

Αν η αλλοδαπή απόφαση έκρινε επί πολλών αξιώσεων που έχουν σωρευθεί στην ίδια αγωγή και δεν μπορεί να κηρυχθεί εκτελεστή στο σύνολό της, το δικαστήριο την κηρύσσει εκτελεστή ως προς μια ή περισσότερες από τις αξιώσεις.

Είναι δυνατό να ζητηθεί μερική εκτέλεση της αποφάσεως.

Άρθρο 43

Οι αλλοδαπές αποφάσεις που καταδικάζουν σε χρηματική ποινή ως μέσο εκτελέσεως κηρύσσονται εκτελεστές στο κράτος εκτελέσεως μόνο αν το ποσό έχει προσδιορισθεί κατά τρόπο οριστικό από τα δικαστήρια του κράτους προελεύσεως.

Άρθρο 44 [2]

Ο αιτών στον οποίο έχει παρασχεθεί ολικά ή μερικά δωρεάν δικαστική αρωγή ή απαλλαγή από έξοδα και δαπάνες στο κράτος προελεύσεως, απολαμβάνει, στο πλαίσιο της διαδικασίας των άρθρων 32 ώς 35, την ευμενέστερη μεταχείριση που προβλέπει το δίκαιο του κράτους εκτελέσεως σε σχέση με τη δωρεάν δικαστική αρωγή ή την απαλλαγή από έξοδα και δαπάνες.

Προκειμένου για αίτηση εκτελέσεως αποφάσεως που έχει εκδοθεί στη Δανία από διοικητική αρχή ως προς υποχρεώσεις διατροφής, ο αιτών μπορεί να επικαλεσθεί, στο κράτος εκτελέσεως, το ευεργέτημα των διατάξεων της πρώτης παραγράφου, αν προσκομίσει έγγραφο του δανικού υπουργείου δικαιοσύνης που να πιστοποιεί ότι συγκεντρώνει τις οικονομικές προϋποθέσεις για την ολική ή μερική παροχή της δωρεάν δικαστικής αρωγής ή απαλλαγής από έξοδα και δαπάνες.

Άρθρο 45

Σε διάδικο που ζητεί σε συμβαλλόμενο κράτος την εκτέλεση αποφάσεως η οποία έχει εκδοθεί σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος, καμιά εγγύηση ή κατάθεση χρηματικού ποσού, ανεξάρτητα από την ονομασία της, δεν μπορεί να επιβληθεί με την αιτιολογία ότι είναι αλλοδαπός ή ότι δεν κατοικεί ή δεν διαμένει στο κράτος εκτελέσεως.

Τμήμα 3

Κοινές διατάξεις

Άρθρο 46

Ο διάδικος που επικαλείται την αναγνώριση ή ζητεί την εκτέλεση αποφάσεως οφείλει να προσκομίσει:

1. αντίγραφο της αποφάσεως, το οποίο να συγκεντρώνει τις αναγκαίες προϋποθέσεις γνησιότητας,

2. αν πρόκειται για απόφαση ερήμην, το πρωτότυπο ή κυρωμένο αντίγραφο εγγράφου που να αποδεικνύει ότι το εισαγωγικό έγγραφο της δίκης ή άλλο ισοδύναμο έγγραφο έχει επιδοθεί στον ερημοδικήσαντα διάδικο [3].

Άρθρο 47

Ο διάδικος που ζητεί την εκτέλεση οφείλει, επιπλέον, να προσκομίσει:

1. κάθε έγγραφο κατάλληλο να αποδείξει ότι, κατά το δίκαιο του κράτους προελεύσεως, η απόφαση είναι εκτελεστή και έχει επιδοθεί,

---

[1] Πρώτο εδάφιο, όπως τροποποιήθηκε με το άρθο 20 της σύμβασης προσχώρησης του 1978, το άρθρο 7 της σύμβασης προσχώρησης του 1982, το άρθρο 13 της σύμβασης προσχώρησης του 1989 και το άρθρο 6 της σύμβασης προσχώρησης του 1996.

[2] Κείμενο, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 21 της σύμβασης προσχώρησης του 1978 και από τη σύμβαση προσχώρησης του 1989, παράρτημα I σημείο ε) παράγραφος 3.

[3] Το σημείο 2, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 22 της σύμβασης προσχώρησης του 1978.

2. αν συντρέχει περίπτωση, έγγραφο που να αποδεικνύει ότι ο αιτών απολαμβάνει δωρεάν δικαστικής αρωγής στο κράτος προελεύσεως.

Άρθρο 48

Αν δεν προσάγονται τα έγγραφα που μνημονεύονται στο άρθρο 46 σημείο 2 και στο άρθρο 47 σημείο 2, το δικαστήριο μπορεί είτε να ορίσει προθεσμία προσαγωγής τους, είτε να δεχθεί ισοδύναμα έγγραφα, είτε, εφόσον κρίνει ότι έχει επαρκώς ενημερωθεί, να απαλλάξει τον αιτούντα από το βάρος αυτό.

Το δικαστήριο μπορεί να ζητήσει την προσαγωγή μεταφράσεως των εγγράφων· η μετάφραση επικυρώνεται από πρόσωπο που, σε ένα από τα συμβαλλόμενα κράτη, έχει αυτή την εξουσία.

Άρθρο 49

Καμία επικύρωση ή άλλη ανάλογη διατύπωση δεν απαιτείται για τα έγγραφα που μνημονεύονται στα άρθρα 46, 47 και στο άρθρο 48 δεύτερη παράγραφος, καθώς και, εφόσον συντρέχει περίπτωση, για το διορισμό αντικλήτου.

ΤΙΤΛΟΣ IV

ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΓΓΡΑΦΑ ΚΑΙ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΙ

Άρθρο 50

Τα δημόσια έγγραφα, που έχουν εκδοθεί και είναι εκτελεστά σε συμβαλλόμενο κράτος, περιβάλλονται, κατόπιν αιτήσεως, τον εκτελεστήριο τύπο σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος κατά τη διαδικασία των άρθρων 31 και επόμενα. Η αίτηση απορρίπτεται μόνον αν η εκτέλεση του δημόσιου εγγράφου αντίκειται στη δημόσια τάξη του κράτους εκτελέσεως [1].

Το προσκομιζόμενο έγγραφο πρέπει να συγκεντρώνει τις αναγκαίες προϋποθέσεις γνησιότητας στο κράτος προελεύσεως.

Οι διατάξεις του τμήματος 3 του τίτλου III εφαρμόζονται εφόσον συντρέχει περίπτωση.

Άρθρο 51

Συμβιβασμοί που καταρτίζονται ενώπιον δικαστηρίου κατά τη διάρκεια δίκης, και είναι εκτελεστοί στο κράτος προελεύσεως, είναι εκτελεστοί και στο κράτος εκτελέσεως με τους ίδιους όρους όπως και τα δημόσια έγγραφα.

[1] Πρώτο εδάφιο, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 14 της σύμβασης προσχώρησης του 1989.

ΤΙΤΛΟΣ V

ΓΕΝΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Άρθρο 52

Για να καθορίσει αν διάδικος έχει την κατοικία του στο έδαφος συμβαλλόμενου κράτους σε δικαστήριο του οποίου έχει ασκηθεί η αγωγή, ο δικαστής εφαρμόζει το εσωτερικό του δίκαιο.

Αν ο διάδικος δεν έχει κατοικία στο κράτος όπου έχει ασκηθεί η αγωγή, το δικαστήριο, προκειμένου να καθορίσει αν ο διάδικος έχει κατοικία σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος, εφαρμόζει το δίκαιο του κράτους αυτού.

. . . [2].

Άρθρο 53

Για την εφαρμογή της παρούσας συμβάσεως, η έδρα των εταιρειών και νομικών προσώπων εξομοιώνεται προς την κατοικία. Για τον καθορισμό, πάντως, της έδρας αυτής εφαρμόζονται οι κανόνες ιδιωτικού διεθνούς δικαίου του δικάζοντος δικαστή.

Για να καθορίσει αν trust έχει την έδρα του στο έδαφος συμβαλλόμενου κράτους σε δικαστήριο του οποίου έχει ασκηθεί η αγωγή, ο δικαστής εφαρμόζει τους κανόνες του ιδιωτικού διεθνούς δικαίου [3].

ΤΙΤΛΟΣ VI

ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Άρθρο 54 [4]

Οι διατάξεις της παρούσας συμβάσεως εφαρμόζονται μόνο στις αγωγές που ασκούνται καθώς και στα δημόσια έγγραφα που εκδίδονται μετά την έναρξη ισχύος της στο κράτος προελεύσεως, όταν δε ζητείται η αναγνώριση ή η εκτέλεση αποφάσεως ή δημοσίου εγγράφου, στο κράτος αναγνωρίσεως ή εκτελέσεως.

Αποφάσεις, πάντως, που εκδίδονται μετά την έναρξη ισχύος της παρούσας συμβάσεως στις σχέσεις μεταξύ του κράτους προελεύσεως και του κράτους αναγνωρίσεως ή εκτελέσεως, κατόπιν αγωγής που έχει ασκηθεί πριν από την ημερομηνία αυτή, αναγνωρίζονται και εκτελούνται σύμφωνα με τις διατάξεις του τίτλου III, αν οι εφαρμοσθέντες κανόνες διεθνούς δικαιοδοσίας είναι σύμφωνοι ή

[2] Το τρίτο εδάφιο καταργήθηκε με το άρθρο 15 της σύμβασης προσχώρησης του 1989.

[3] Το δεύτερο εδάφιο, όπως προσετέθη με το άρθρο 23 της σύμβασης προσχώρησης του 1978.

[4] Κείμενο, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 16 της σύμβασης προσχώρησης του 1989 και προσαρμόστηκε τυπικά με τη σύμβαση προσχώρησης του 1989 παράρτημα I στοιχείο γ) σημείο 17.

με τις διατάξεις του τίτλου ΙΙ ή με σύμβαση που, κατά την ημερομηνία ασκήσεως της αγωγής, ίσχυε μεταξύ του κράτους προελεύσεως και του κράτους αναγνωρίσεως ή εκτελέσεως [1].

Αν, με έγγραφο προγενέστερο της 1ης Ιουνίου 1988 για την Ιρλανδία ή της 1ης Ιανουαρίου 1987 για το Ηνωμένο Βασίλειο, οι διάδικοι σε διαφορά εκ συμβάσεως είχαν συμφωνήσει ότι εφαρμοστέο δίκαιο στη συγκεκριμένη σύμβαση θα είναι το ιρλανδικό δίκαιο ή το δίκαιο ενός τμήματος του Ηνωμένου Βασιλείου, τα δικαστήρια της Ιρλανδίας ή του τμήματος αυτού του Ηνωμένου Βασιλείου διατηρούν την ευχέρεια να εκδικάσουν τη διαφορά αυτή [2].

---

[1] Η σύμβαση προσχώρησης του 1978 περιλαμβάνει στον τίτλο V τις ακόλουθες μεταβατικές διατάξεις:

«Άρθρο 34

1. Η σύμβαση του 1968 και το πρωτόκολλο του 1971, όπως τροποποιούνται από την παρούσα σύμβαση, εφαρμόζονται μόνο στις αγωγές που ασκούνται και στα δημόσια έγγραφα που εκδίδονται μετά την έναρξη ισχύος της παρούσας συμβάσεως στο κράτος προελεύσεως, και, όταν ζητείται η αναγνώριση ή η εκτέλεση αποφάσεως ή δημόσιου εγγράφου, στο κράτος αναγνωρίσεως ή εκτελέσεως.

2. Στις σχέσεις, πάντως, μεταξύ των έξι κρατών μερών της συμβάσεως του 1968, οι αποφάσεις που εκδίδονται μετά την έναρξη ισχύος της παρούσας συμβάσεως, επί αγωγών που θα έχουν ασκηθεί πριν από την ημερομηνία αυτή, αναγνωρίζονται και εκτελούνται σύμφωνα με τις διατάξεις του τίτλου ΙΙΙ της συμβάσεως του 1968, όπως τροποποιείται.

3. Εξάλλου, στις σχέσεις μεταξύ των έξι κρατών μερών της συμβάσεως του 1968 και των τριών κρατών που αναφέρονται στο άρθρο 1 της παρούσης συμβάσεως, καθώς και στις σχέσεις μεταξύ των τριών τελευταίων, οι αποφάσεις που εκδίδονται μετά την ημερομηνία ενάρξεως ισχύος της παρούσας συμβάσεως στο κράτος προελεύσεως και στο κράτος αναγνωρίσεως ή εκτελέσεως επί αγωγών που θα έχουν ασκηθεί πριν από την ημερομηνία αυτή, αναγνωρίζονται και εκτελούνται σύμφωνα με τις διατάξεις του τίτλου ΙΙΙ της συμβάσεως του 1968, όπως τροποποιείται αν η διεθνής δικαιοδοσία έχει θεμελιωθεί σε κανόνες σύμφωνους με τις διατάξεις του τίτλου ΙΙ, όπως τροποποιείται, η με τις διατάξεις συμβάσεως που κατά το χρόνο ασκήσεως της αγωγής ίσχυε μεταξύ του κράτους προελεύσεως και του κράτους αναγνωρίσεως ή εκτελέσεως.»

Η σύμβαση προσχώρησης του 1982 περιλαμβάνει στον τίτλο V τις ακόλουθες μεταβατικές διατάξεις:

«Άρθρο 12

1. Η σύμβαση του 1968 και το πρωτόκολλο του 1971, όπως τροποποιήθηκαν από τη σύμβαση του 1978 και τροποποιούνται από την παρούσα σύμβαση, εφαρμόζονται μόνο στις αγωγές που ασκούνται και στα δημόσια έγγραφα που εκδίδονται μετά την έναρξη ισχύος της παρούσας συμβάσεως στο κράτος προελεύσεως, και, όταν ζητείται η αναγνώριση ή η εκτέλεση αποφάσεως ή δημόσιου εγγράφου, στο κράτος αναγνωρίσεως ή εκτελέσεως.

2. Ωστόσο, αποφάσεις που εκδίδονται μετά τη θέση σε ισχύ της παρούσας συμβάσεως μεταξύ του κράτους προελεύσεως και του κράτους αναγνωρίσεως ή εκτελέσεως, επί αγωγών που θα έχουν ασκηθεί πριν από την ημερομηνία αυτή, αναγνωρίζονται και εκτελούνται σύμφωνα με τις διατάξεις του τίτλου ΙΙΙ της συμβάσεως του 1968, όπως τροποποιήθηκε από τη σύμβαση του 1978 και τροποποιείται από την παρούσα σύμβαση, αν η διεθνής δικαιοδοσία έχει θεμελιωθεί σε κανόνες σύμφωνους προς τις διατάξεις του τίτλου ΙΙ της συμβάσεως του 1968, όπως τροποποιήθηκε, ή προς τις διατάξεις συμβάσεως η οποία κατά το χρόνο ασκήσεως της αγωγής ίσχυε μεταξύ του κράτους προελεύσεως και του κράτους αναγνωρίσεως ή εκτελέσεως.»

Η σύμβαση προσχώρησης του 1989 περιλαμβάνει στον τίτλο VI τις ακόλουθες μεταβατικές διατάξεις:

«Άρθρο 29

1. Η σύμβαση του 1968 και το πρωτόκολλο του 1971, όπως τροποποιούνται από τη σύμβαση του 1978, τη σύμβαση του 1982 και την παρούσα σύμβαση, εφαρμόζονται μόνο στις αγωγές που ασκούνται, καθώς και στα δημόσια έγγραφα που εκδίδονται μετά την έναρξη ισχύος της παρούσας συμβάσεως στο κράτος προελεύσεως και όταν ζητείται η αναγνώριση ή η εκτέλεση αποφάσεως ή δημόσιου εγγράφου, στο κράτος αναγνωρίσεως ή εκτελέσεως.

2. Στις σχέσεις πάντως μεταξύ του κράτους προελεύσεως και του κράτους αναγνωρίσεως ή εκτελέσεως, οι αποφάσεις που εκδίδονται μετά την έναρξη ισχύος της παρούσας συμβάσεως επί αγωγών που έχουν ασκηθεί πριν από την ημερομηνία αυτή, αναγνωρίζονται και εκτελούνται σύμφωνα με τις διατάξεις του τίτλου ΙΙΙ της συμβάσεως του 1968, όπως τροποποιείται από τη σύμβαση του 1978, τη σύμβαση του 1982, και την παρούσα σύμβαση, αν η διεθνής δικαιοδοσία έχει θεμελιωθεί σε κανόνες σύμφωνους προς τις διατάξεις του τίτλου ΙΙ της συμβάσεως του 1968, όπως τροποποιήθηκε, ή με τις διατάξεις συμβάσεως η οποία κατά το χρόνο ασκήσεως της αγωγής ίσχυε μεταξύ του κράτους προελεύσεως και του κράτους αναγνωρίσεως ή εκτελέσεως.».

Η σύμβαση προσχώρησης του 1996 περιλαμβάνει στον τίτλο V τις ακόλουθες μεταβατικές διατάξεις:

«1. Η σύμβαση του 1968 και το πρωτόκολλο του 1971, όπως τροποποιούνται από τη σύμβαση του 1978, τη σύμβαση του 1982, τη σύμβαση του 1989 και από την παρούσα σύμβαση, εφαρμόζονται μόνο στις αγωγές που ασκούνται και στα δημόσια έγγραφα που λαμβάνονται μετά την έναρξη ισχύος της παρούσας συμβάσεως στο κράτος προελεύσεως, και, όταν ζητείται η αναγνώριση ή η εκτέλεση αποφάσεως ή δημόσιου εγγράφου, στο κράτος αναγνωρίσεως ή εκτελέσεως.

2. Ωστόσο, οι αποφάσεις που εκδίδονται μετά την ημερομηνία ενάρξεως ισχύος της παρούσας συμβάσεως, στις σχέσεις μεταξύ του κράτους προελεύσεως και του κράτους αναγνωρίσεως ή εκτελέσεως επί αγωγών που θα έχουν ασκηθεί πριν από την ημερομηνία αυτή, αναγνωρίζονται και εκτελούνται σύμφωνα με τις διατάξεις του τίτλου ΙΙΙ της συμβάσεως του 1968, όπως τροποποιείται από τη σύμβαση του 1978, τη σύμβαση του 1982, τη σύμβαση του 1989 και από την παρούσα σύμβαση, αν η διεθνής δικαιοδοσία έχει θεμελιωθεί σε κανόνες σύμφωνους με τις διατάξεις του τίτλου ΙΙ της συμβάσεως του 1968, όπως τροποποιείται, ή με τις διατάξεις συμβάσεως που κατά το χρόνο ασκήσεως της αγωγής ίσχυε μεταξύ του κράτους προελεύσεως και του κράτους αναγνωρίσεως ή εκτελέσεως.»

[2] Το εδάφιο αυτό θα αντικαταστήσει το άρθρο 35 του τίτλου V της σύμβασης προσχώρησης του 1978 στο οποίο προσεχώρησε η Ελληνική Δημοκρατία με το άρθρο 1 παράγραφος 2 της σύμβασης προσχώρησης του 1982. Η σύμβαση προσχώρησης του 1989 προβλέπει στο άρθρο 28 την κατάργηση αυτών των δύο τελευταίων διατάξεων.

Άρθρο 54α [1]

Επί τρία έτη από την 1η Νοεμβρίου 1986 για τη Δανία και από την 1η Ιουνίου 1988 για την Ιρλανδία, η διεθνής δικαιοδοσία σε θέματα ναυτικού δικαίου σε καθένα από τα κράτη αυτά καθορίζεται όχι μόνο σύμφωνα με τις διατάξεις του τίτλου ΙΙ, αλλά επίσης σύμφωνα με τις κατωτέρω παραγράφους 1 έως 6. Ωστόσο, οι διατάξεις αυτές θα παύσουν να εφαρμόζονται σε καθένα από τα κράτη αυτά, όταν η διεθνής σύμβαση για την ενοποίηση ορισμένων κανόνων σχετικών με τη συντηρητική κατάσχεση πλοίων, που υπεγράφη στις Βρυξέλλες, στις 10 Μαΐου 1952, τεθεί σε ισχύ έναντι αυτών.

1. Πρόσωπο που κατοικεί στο έδαφος συμβαλλόμενου κράτους μπορεί να εναχθεί για ναυτική απαίτηση ενώπιον των δικαστηρίων ενός των προαναφερομένων κρατών, εφόσον το πλοίο που αφορά η απαίτηση ή κάθε άλλο πλοίο που ανήκει στην κυριότητά του έχει γίνει αντικείμενο δικαστικής κατασχέσεως στο έδαφος του τελευταίου αυτού κράτους προς εξασφάλιση της απαιτήσεως ή θα μπορούσε να είχε κατασχεθεί εκεί, έχει όμως παρασχεθεί εγγύηση ή άλλου είδους ασφάλεια, στις εξής περιπτώσεις:

   α) αν ο ενάγων κατοικεί στο έδαφος του κράτους αυτού ή

   β) αν η ναυτική απαίτηση έχει γεννηθεί στο κράτος αυτό ή

   γ) αν η ναυτική απαίτηση έχει γεννηθεί στη διάρκεια πλου κατά τον οποίο επιβλήθηκε ή θα μπορούσε να είχε επιβληθεί η κατάσχεση ή

   δ) αν η απαίτηση απορρέει από σύγκρουση ή από ζημία που προκάλεσε πλοίο είτε σε άλλο πλοίο είτε σε πράγματα ή πρόσωπα που βρίσκονται πάνω σ' αυτό, κατά την εκτέλεση ή την παράλειψη εκτελέσεως ελιγμού, ή λόγω παραβάσεως των κανονισμών ή

   ε) αν η απαίτηση έχει γεννηθεί από αρωγή ή διάσωση ή

   στ) αν η απαίτηση είναι ασφαλισμένη με ναυτική υποθήκη ή άλλη εμπράγματη ασφάλεια συμβατικού χαρακτήρα επί του κατασχεθέντος πλοίου.

2. Μπορεί να κατασχεθεί το πλοίο το οποίο αφορά η ναυτική απαίτηση ή κάθε άλλο πλοίο που ανήκει στο πρόσωπο που ήταν, κατά το χρόνο γεννήσεως της απαιτήσεως, κύριος του πλοίου εκείνου. Για τις απαιτήσεις, πάντως, που προβλέπονται στην παράγραφο 5 στοιχεία ιε), ιστ) ή ιζ), μπορεί να κατασχεθεί μόνο το πλοίο το οποίο αφορά η απαίτηση.

3. Πλοία θεωρούνται ότι έχουν τον ίδιο κύριο εφόσον όλες οι μερίδες της κυριότητας ανήκουν στο ίδιο ή τα ίδια πρόσωπα.

4. Σε περίπτωση ναυλώσεως πλοίου με παράδοση της θαλάσσιας διαχειρίσεως, όταν για ναυτική απαίτηση που αφορά πλοίο ευθύνεται μόνον ο ναυλωτής, μπορεί να κατασχεθεί το πλοίο αυτό ή κάθε άλλο πλοίο που ανήκει στο ναυλωτή αυτόν, κανένα όμως άλλο πλοίο που ανήκει στον κύριο δεν μπορεί να κατασχεθεί με βάση αυτή τη ναυτική απαίτηση. Το ίδιο ισχύει σε όλες τις περιπτώσεις κατά τις οποίες για τη ναυτική απαίτηση ευθύνεται πρόσωπο άλλο από τον κύριο.

5. Ως «ναυτική απαίτηση», νοείται το δικαίωμα ή η αξίωση που πηγάζει από μία ή περισσότερες από τις ακόλουθες αιτίες:

   α) ζημίες που προκαλεί πλοίο είτε με σύγκρουση είτε με άλλο τρόπο·

   β) απώλεια ανθρώπινης ζωής ή σωματικές βλάβες που προκαλούνται από το πλοίο ή συνδέονται με την εκμετάλλευση πλοίου·

   γ) αρωγή και διάσωση·

   δ) συμβάσεις σχετικές με τη χρησιμοποίηση ή τη μίσθωση πλοίου με ναυλοσύμφωνο ή με άλλο τρόπο·

   ε) συμβάσεις σχετικές με τη μεταφορά εμπορευμάτων με πλοίο βάσει ναυλοσυμφώνου, φορτωτικής ή με άλλο τρόπο·

   στ) απώλειες ή ζημίες σε εμπορεύματα και αποσκευές που μεταφέρονται με πλοίο·

   ζ) κοινή αβαρία·

   η) ναυτικό δάνειο·

   θ) ρυμούλκηση·

   ι) πλοήγηση·

   ια) προμήθεια προϊόντων ή υλικών, ανεξάρτητα από τον τόπο, για την εκμετάλλευση ή συντήρηση του πλοίου·

   ιβ) κατασκευή, επισκευή, εξοπλισμό πλοίου ή δαπάνες λιμενισμού·

   ιγ) μισθούς πλοιάρχου, αξιωματικών ή μελών του πληρώματος·

   ιδ) δαπάνες του πλοιάρχου και δαπάνες που ενεργούνται από φορτωτές, ναυλωτές ή πράκτορες για λογαριασμό του πλοίου ή του κυρίου του·

   ιε) διαφορές σχετικές με την κυριότητα πλοίου·

   ιστ) διαφορές μεταξύ συμπλοιοκτητών ως προς την κυριότητα, τη νομή, την εκμετάλλευση ή τα δικαιώματα στο προϊόν εκμεταλλεύσεως του πλοίου που τελεί υπό συμπλοιοκτησία·

[1] Το άρθρο αυτό προσετέθη με το άρθρο 17 της σύμβασης προσχώρησης του 1989. Αντιστοιχεί στο άρθρο 36 του τίτλου V της σύμβασης προσχώρησης του 1978 στο οποίο προσεχώρησε η Ελληνική Δημοκρατία με το άρθρο 1 παράγραφος 2 της σύμβασης προσχώρησης του 1982. Η σύμβαση προσχώρησης του 1989 προβλέπει στο άρθρο 28 την κατάργηση αυτών των δύο τελευταίων διατάξεων.

ιξ) ναυτική υποθήκη ή άλλη εμπράγματη ασφάλεια συμβατικού χαρακτήρα σε πλοίο.

6. Στη Δανία, ο όρος «συντηρητική κατάσχεση» καλύπτει, όσον αφορά τις ναυτικές απαιτήσεις των παραπάνω στοιχείων ιε) και ιστ), το «forbud» εφόσον η διαδικασία αυτή είναι η μόνη δυνατή στη συγκεκριμένη περίπτωση σύμφωνα με τα άρθρα 646 ώς 653 του νόμου πολιτικής δικονομίας (Lov om rettens pleje).

ΤΙΤΛΟΣ VII

ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΑΛΛΕΣ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ

Άρθρο 55

Με την επιφύλαξη των διατάξεων του άρθρου 54 δεύτερη παράγραφος και του άρθρου 56, η παρούσα σύμβαση αντικαθιστά τις ακόλουθες μεταξύ δύο ή περισσότερων συμβαλλόμενων κρατών συμβάσεις:

— τη σύμβαση μεταξύ του Βελγίου και της Γαλλίας για τη διεθνή δικαιοδοσία, ισχύ και εκτέλεση δικαστικών αποφάσεων, διαιτητικών αποφάσεων και δημόσιων εγγράφων, που υπογράφηκε στο Παρίσι στις 8 Ιουλίου 1899,

— τη σύμβαση μεταξύ του Βελγίου και των Κάτω Χωρών για τη διεθνή δικαιοδοσία, την πτώχευση καθώς και για την ισχύ και εκτέλεση δικαστικών αποφάσεων, διαιτητικών αποφάσεων και δημόσιων εγγράφων, που υπογράφηκε στις Βρυξέλλες στις 28 Μαρτίου 1925,

— τη σύμβαση μεταξύ της Γαλλίας και της Ιταλίας για την εκτέλεση δικαστικών αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 3 Ιουνίου 1930,

— τη σύμβαση μεταξύ του Ηνωμένου Βασιλείου και της Γαλλικής Δημοκρατίας για την αμοιβαία εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, συνοδευόμενη από πρωτόκολλο που υπογράφηκε στο Παρίσι στις 18 Ιανουαρίου 1934 [1],

— τη σύμβαση μεταξύ του Ηνωμένου Βασιλείου και του Βασιλείου του Βελγίου για την αμοιβαία εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, συνοδευόμενη από πρωτόκολλο, που υπογράφηκε στις Βρυξέλλες στις 2 Μαΐου 1934 [1],

— τη σύμβαση μεταξύ της Γερμανίας και της Ιταλίας για την αναγνώριση και εκτέλεση δικαστικών αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 9 Μαρτίου 1936,

— τη σύμβαση μεταξύ του Βασιλείου του Βελγίου και της Αυστρίας για την αμοιβαία αναγνώριση και εκτέλεση των δικαστικών αποφάσεων και των δημοσίων εγγράφων επί υποχρεώσεως διατροφής, που υπογράφηκε στην Βιέννη στις 25 Οκτωβρίου 1957 [2],

— τη σύμβαση μεταξύ της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και του Βασιλείου του Βελγίου για την αμοιβαία αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων, διαιτητικών αποφάσεων και δημόσιων εγγράφων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, που υπογράφηκε στη Βόννη στις 30 Ιουνίου 1958,

— τη σύμβαση μεταξύ του Βασιλείου των Κάτω Χωρών και της Ιταλικής Δημοκρατίας για την αναγνώριση και εκτέλεση δικαστικών αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 17 Απριλίου 1959,

— τη σύμβαση μεταξύ της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και της Αυστρίας για την αμοιβαία αναγνώριση και εκτέλεση των δικαστικών αποφάσεων, των δικαστικών συμβιβασμών και των δημοσίων εγγράφων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, που υπογράφηκε στη Βιέννη στις 6 Ιουνίου 1959 [3],

— τη σύμβαση μεταξύ του Βασιλείου του Βελγίου και της Αυστρίας για την αμοιβαία αναγνώριση και εκτέλεση των δικαστικών αποφάσεων, των διαιτητικών αποφάσεων και των δημοσίων εγγράφων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, που υπογράφηκε στη Βιέννη στις 16 Ιουνίου 1959 [3],

— τη σύμβαση μεταξύ του Ηνωμένου Βασιλείου και της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας για την αμοιβαία αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, που υπογράφηκε στη Βόννη στις 14 Ιουλίου 1960 [4],

— τη σύμβαση μεταξύ του Ηνωμένου Βασιλείου και της Αυστρίας για την αμοιβαία αναγνώριση και εκτέλεση των δικαστικών αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, που υπογράφηκε στη Βιέννη στις 14 Ιουλίου 1961, και το σχετικό πρωτόκολλο, που υπογράφηκε στο Λονδίνο στις 6 Μαρτίου 1970 [3],

— τη σύμβαση μεταξύ του Βασιλείου της Ελλάδας και της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας για την αμοιβαία αναγνώριση και εκτέλεση δικαστικών αποφάσεων, συμβιβασμών και δημόσιων εγγράφων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, που υπογράφηκε στην Αθήνα στις 4 Νοεμβρίου 1961 [5],

— τη σύμβαση μεταξύ του Βασιλείου του Βελγίου και της Ιταλικής Δημοκρατίας για την αναγνώριση και εκτέλεση δικαστικών αποφάσεων και άλλων εκτελεστών τίτλων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 6 Απριλίου 1962,

— τη σύμβαση μεταξύ του Βασιλείου των Κάτω Χωρών και της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας για την αμοιβαία αναγνώριση και εκτέλεση δικαστικών αποφάσεων και άλλων εκτελεστών τίτλων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, που υπογράφηκε στη Χάγη στις 30 Αυγούστου 1962,

— τη σύμβαση μεταξύ του Βασιλείου των Κάτω Χωρών και της Αυστρίας για την αμοιβαία αναγνώριση και εκτέλεση των δικαστικών αποφάσεων και των δημοσίων εγγράφων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, που υπογράφηκε στη Χάγη στις 6 Φεβρουαρίου 1963 [3],

(1) Περίπτωση η οποία προστίθεται με το άρθρο 24 της σύμβασης προσχώρησης του 1978.
(2) Περίπτωση η οποία προστίθεται με το άρθρο 7 της σύμβασης προσχώρησης του 1996.
(3) Περίπτωση η οποία προστίθεται με το άρθρο 7 της σύμβασης προσχώρησης του 1996.
(4) Περίπτωση η οποία προστίθεται με το άρθρο 24 της σύμβασης προσχώρησης του 1978.
(5) Περίπτωση η οποία προστίθεται με το άρθρο 8 της σύμβασης προσχώρησης του 1982.

— τη σύμβαση μεταξύ της Γαλλίας και της Αυστρίας για την αναγνώριση και εκτέλεση των δικαστικών αποφάσεων και των δημοσίων εγγράφων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, που υπογράφηκε στη Βιέννη στις 15 Ιουλίου 1966 [1],

— τη σύμβαση μεταξύ του Ηνωμένου Βασιλείου και της Ιταλικής Δημοκρατίας για την αμοιβαία αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 7 Φεβρουαρίου 1964, συνοδευομένη από πρωτόκολλο που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 14 Ιουλίου 1970 [2],

— τη σύμβαση μεταξύ του Ηνωμένου Βασιλείου και των Κάτω Χωρών για την αμοιβαία αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, που υπογράφηκε στη Χάγη στις 17 Νοεμβρίου 1967 [2],

— η σύμβαση μεταξύ της Ισπανίας και της Γαλλίας για την αναγνώριση και εκτέλεση δικαστικών και διαιτητικών αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, που υπογράφηκε στο Παρίσι στις 28 Μαΐου 1969 [3],

— τη σύμβαση μεταξύ του Λουξεμβούργου και της Αυστρίας για την αναγνώριση και εκτέλεση των δικαστικών αποφάσεων και των δημοσίων εγγράφων σε αστικές υποθέσεις, που υπογράφηκε στο Λουξεμβούργο στις 29 Ιουλίου 1971 [1],

— τη σύμβαση μεταξύ της Ιταλίας και της Αυστρίας για την αναγνώριση και εκτέλεση δικαστικών αποφάσεων, των δικαστικών συμβιβασμών και των δημοσίων εγγράφων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 16 Νοεμβρίου 1971 [1],

— η σύμβαση μεταξύ της Ισπανίας και της Ιταλίας για τη νομική αρωγή και την αναγνώριση και εκτέλεση δικαστικών αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, που υπογράφηκε στη Μαδρίτη στις 22 Μαΐου 1973 [3],

— τη σύμβαση μεταξύ της Δανίας, της Φινλανδίας, της Ισλανδίας, της Νορβηγίας και της Σουηδίας για την αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές υποθέσεις, που υπογράφηκε στην Κοπεγχάγη στις 11 Οκτωβρίου 1977 [1],

— τη σύμβαση μεταξύ της Αυστρίας και της Σουηδίας για την αναγνώριση και την εκτέλεση των αποφάσεων σε αστικές υποθέσεις, που υπογράφηκε στη Στοκχόλμη στις 16 Σεπτεμβρίου 1982 [1],

— η σύμβαση μεταξύ της Ισπανίας και της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας για την αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων, δικαστικών συμβιβασμών και εκτελεστών δημοσίων εγγράφων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, που υπογράφηκε στη Βόννη στις 14 Μαΐου 1983 [3],

— τη σύμβαση μεταξύ της Αυστρίας και της Ισπανίας για την αμοιβαία αναγνώριση και εκτέλεση των δικαστικών αποφάσεων, των δικαστικών συμβιβασμών και των εκτελέσιμων δημοσίων εγγράφων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, που υπογράφηκε στη Βιέννη στις 17 Φεβρουαρίου 1984 [1],

— τη σύμβαση μεταξύ της Φινλανδίας και της Αυστρίας για την αναγνώριση και την εκτέλεση των αποφάσεων σε αστικές υποθέσεις, που υπογράφηκε στη Βιέννη στις 17 Νοεμβρίου 1986 [1],

και, εφόσον ισχύει:

— τη συνθήκη μεταξύ του Βελγίου των Κάτω Χωρών και του Λουξεμβούργου για τη διεθνή δικαιοδοσία, την πτώχευση, την ισχύ και την εκτέλεση δικαστικών αποφάσεων, διαιτητικών αποφάσεων και δημόσιων εγγράφων, που υπογράφηκε στις Βρυξέλλες στις 24 Νοεμβρίου 1961.

Άρθρο 56 [4]

Η συνθήκη και οι συμβάσεις που αναφέρονται στο άρθρο 55 συνεχίζουν να παράγουν αποτελέσματα στα θέματα στα οποία η παρούσα σύμβαση δεν εφαρμόζεται.

Συνεχίζουν να παράγουν αποτελέσματα ως προς τις αποφάσεις που εκδόθηκαν και τα έγγραφα που συντάχθηκαν πριν από την έναρξη ισχύος της παρούσας συμβάσεως.

Άρθρο 57

1. Η παρούσα δεν θίγει τις συμβάσεις στις οποίες τα συμβαλλόμενα κράτη είναι ή θα γίνουν μέρη και οι οποίες, σε ειδικά θέματα, ρυθμίζουν τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση ή την εκτέλεση αποφάσεων [4].

2. Προς εξασφάλιση της ομοιόμορφης ερμηνείας της, η παράγραφος 1 εφαρμόζεται με τον ακόλουθο τρόπο:

α) η παρούσα σύμβαση δεν αποκλείει τη δυνατότητα ενός δικαστηρίου συμβαλλόμενου κράτους που είναι μέρος συμβάσεως σχετικής με ειδικό θέμα, να θεμελιώσει τη διεθνή δικαιοδοσία του σε μια τέτοια σύμβαση, ακόμη και αν ο εναγόμενος κατοικεί στο έδαφος συμβαλλόμενου κράτους που δεν είναι μέρος της συγκεκριμένης συμβάσεως. Το δικαστήριο εφαρμόζει σε κάθε περίπτωση το άρθρο 20 της παρούσας συμβάσεως·

β) αποφάσεις που εκδίδονται από δικαστήριο συμβαλλόμενου κράτους κατά την άσκηση διεθνούς δικαιοδοσί-

(1) Περίπτωση η οποία προστίθεται με το άρθρο 7 της σύμβασης προσχώρησης του 1996.
(2) Περίπτωση η οποία προστίθεται με το άρθρο 24 της σύμβασης προσχώρησης του 1978.
(3) Περίπτωση η οποία προστίθεται με το άρθρο 18 της σύμβασης προσχώρησης του 1989.

(4) Η παράγραφος 1, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 25 παράγραφος 1 της σύμβασης προσχώρησης του 1978 και με το άρθρο 19 της σύμβασης προσχώρησης του 1989.

ας του βάσει συμβάσεως σχετικής με ειδικό θέμα αναγνωρίζονται και εκτελούνται στα άλλα συμβαλλόμενα κράτη σύμφωνα με την παρούσα σύμβαση.

Αν το κράτος προελεύσεως και το κράτος αναγνωρίσεως ή εκτελέσεως είναι συμβαλλόμενα μέρη συμβάσεως σχετικής με ειδικό θέμα που ρυθμίζει τις προϋποθέσεις αναγνωρίσεως ή εκτελέσεως αποφάσεων, εφαρμόζονται οι προϋποθέσεις αυτές. Είναι πάντως δυνατή η εφαρμογή των διατάξεων της παρούσας συμβάσεως των σχετικών με τη διαδικασία αναγνωρίσεως και εκτελέσεως των αποφάσεων [1].

3. Η παρούσα σύμβαση δεν θίγει την εφαρμογή διατάξεων που, σε ειδικά θέματα ρυθμίζουν τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση ή την εκτέλεση αποφάσεων και περιλαμβάνονται ή θα περιληφθούν σε πράξεις των οργάνων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ή στις εθνικές νομοθεσίες που εναρμονίζονται σε εκτέλεση των πράξεων αυτών [2].

Άρθρο 58 [3]

Μέχρις ότου η σύμβαση για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, που υπογράφηκε στο Λουγκάνο στις 16 Σεπτεμβρίου 1988, αρχίσει να παράγει αποτελέσματα έναντι της Γαλλίας και της Ελβετικής Συνομοσπονδίας, οι διατάξεις της παρούσας συμβάσεως δεν θίγουν τα δικαιώματα που αναγνωρίζονται στους Ελβετούς υπηκόους από τη σύμβαση μεταξύ της Γαλλίας και της Ελβετικής Συνομοσπονδίας για τη διεθνή δικαιοδοσία και εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές υποθέσεις, που υπογράφηκε στο Παρίσι στις 15 Ιουνίου 1869.

Άρθρο 59

Η παρούσα σύμβαση δεν εμποδίζει συμβαλλόμενο κράτος να αναλάβει έναντι τρίτου κράτους, δυνάμει συμβάσεως αναγνωρίσεως και εκτελέσεως αποφάσεων, την υποχρέωση να μην αναγνωρίζει απόφαση που έχει εκδοθεί σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος κατά εναγομένου που είχε κατοικία ή συνήθη διαμονή στο έδαφος του τρίτου κράτους, εφόσον, σε περίπτωση που προβλέπεται στο άρθρο 4, η απόφαση στηρίχθηκε αποκλειστικά σε βάση δικαιοδοσίας προβλεπόμενη στο άρθρο 3 δεύτερη παράγραφος [4].

Πάντως, συμβαλλόμενο κράτος δεν μπορεί να δεσμευθεί έναντι τρίτου κράτους να μην αναγνωρίζει απόφαση που έχει εκδοθεί σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος, από δικαστήριο του οποίου η διεθνής δικαιοδοσία θεμελιώνεται στην ύπαρξη ή κατάσχεση από τον ενάγοντα, στο κράτος αυτό, περιουσιακών στοιχείων του εναγόμενου:

1. αν η αγωγή αφορά την κυριότητα ή τη νομή των περιουσιακών αυτών στοιχείων, έχει ως αίτημα την άδεια διαθέσεώς του ή συνδέεται με άλλη επίδικη διαφορά αναφερόμενη σ' αυτά, ή

2. αν τα περιουσιακά στοιχεία συνιστούν την εγγύηση απαιτήσεως που αποτελεί το αντικείμενο της αγωγής [5].

ΤΙΤΛΟΣ VIII

ΤΕΛΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Άρθρο 60

. . . [6].

Άρθρο 61 [7]

Η παρούσα σύμβαση θα επικυρωθεί από τα υπογράφοντα κράτη. Τα έγγραφα επικυρώσεως θα κατατεθούν στο Γενικό Γραμματέα του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

([1]) Η παράγραφος 2 προστίθεται με το άρθρο 19 της σύμβασης προσχώρησης του 1989. Η παράγραφος αυτή αντιστοιχεί με το άρθρο 25 παράγραφος 2 της σύμβασης προσχώρησης του 1978 στο οποίο προσεχώρησε η Ελληνική Δημοκρατία με το άρθρο 1 παράγραφος 2 της σύμβασης προσχώρησης του 1982. Η σύμβαση προσχώρησης του 1989 προβλέπει στο άρθρο 28 την κατάργηση αυτών των δύο τελευταίων διατάξεων.

([2]) Η παράγραφος προσετέθη με το άρθρο 25 παράγραφος 1 της σύμβασης προσχώρησης του 1978.

([3]) Κείμενο, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 20 της σύμβασης προσχώρησης του 1989.

([4]) Κείμενο, όπως προσαρμόσθηκε τυπικά με τη σύμβαση προσχώρησης του 1989 παράρτημα Ι στοιχείο γ) σημείο 20.

([5]) Δεύτερο εδάφιο, όπως προσετέθη με το άρθρο 26 της σύμβασης προσχώρησης του 1978.

([6]) Το άρθρο 21 της σύμβασης προσχώρησης του 1989 προέβλεψε την κατάργηση του άρθρου 60, όπως είχε τροποποιηθεί με το άρθρο 27 της σύμβασης προσχώρησης του 1978.

([7]) Η επικύρωση των συμβάσεων προσχώρησης του 1978 και του 1982 διέπετο από τα άρθρα 38 και 14 των συμβάσεων αυτών. Η επικύρωση της σύμβασης προσχώρησης του 1989 διέπεται από το άρθρο 31 της αυτής σύμβασης το οποίο έχει ως εξής:

«Άρθρο 31

Η παρούσα σύμβαση θα επικυρωθεί από τα υπογράφοντα κράτη. Τα έγγραφα επικυρώσεως θα κατατεθούν στο Γενικό Γραμματέα του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.»

Η επικύρωση της σύμβασης προσχώρησης του 1996 διέπεται από το άρθρο 15 της αυτής σύμβασης το οποίο έχει ως εξής:

«Άρθρο 15

Η παρούσα σύμβαση θα επικυρωθεί από τα υπογράφοντα κράτη. Τα έγγραφα επικυρώσεως θα κατατεθούν στο Γενικό Γραμματέα του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Άρθρο 62([1])

Η παρούσα σύμβαση θα αρχίσει να ισχύει την πρώτη μέρα του τρίτου μήνα που ακολουθεί την κατάθεση του εγγράφου επικυρώσεως του υπογράφοντος κράτους που θα προβεί τελευταίο στη διατύπωση αυτή.

Άρθρο 63

Τα συμβαλλόμενα κράτη αναγνωρίζουν ότι κάθε κράτος που γίνεται μέλος της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας θα υποχρεωθεί να αποδεχθεί την παρούσα σύμβαση ως βάση για τις αναγκαίες διαπραγματεύσεις, με σκοπό να διασφαλίσει στις σχέσεις μεταξύ των συμβαλλόμενων κρατών και του κράτους αυτού την εφαρμογή του άρθρου 220 τελευταία παράγραφος της συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας.

Οι αναγκαίες προσαρμογές μπορούν να γίνουν με ειδική σύμβαση μεταξύ των συμβαλλόμενων κρατών αφενός και του κράτους αυτού αφετέρου.

Άρθρο 64([2])

Ο Γενικός Γραμματέας του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων γνωστοποιεί στα υπογράφοντα κράτη:

α) την κατάθεση κάθε εγγράφου επικυρώσεως·

β) την ημερομηνία ενάρξεως ισχύος της παρούσας συμβάσεως·

γ) ...([3])·

δ) τις δηλώσεις που κατατίθενται κατ' εφαρμογή του άρθρου IV του πρωτοκόλλου·

ε) τις ανακοινώσεις κατ' εφαρμογή του άρθρου VI του πρωτοκόλλου.

Άρθρο 65

Το πρωτόκολλο, το οποίο με κοινή συμφωνία των συμβαλλόμενων κρατών προσαρτάται στην παρούσα σύμβαση, αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της.

Άρθρο 66

Η διάρκεια της παρούσας συμβάσεως είναι απεριόριστη.

Άρθρο 67

Κάθε συμβαλλόμενο κράτος μπορεί να ζητήσει την αναθεώρηση της παρούσας συμβάσεως. Στην περίπτωση αυτή συγκαλείται από τον Πρόεδρο του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων συνδιάσκεψη αναθεωρήσεως.

Άρθρο 68([4])

Η παρούσα σύμβαση συντάσσεται σε ένα μόνο αντίτυπο στη γαλλική, γερμανική, ιταλική και ολλανδική γλώσσα. Τα

([1]) Η έναρξη ισχύος των συμβάσεων προσχώρησης του 1978 και του 1982 διέπετο από τα άρθρα 39 και 15 των συμβάσεων αυτών. Η έναρξη ισχύος της σύμβασης προσχώρησης του 1989 διέπεται από το άρθρο 32 της αυτής σύμβασης το οποίο έχει ως εξής:

«Άρθρο 32

1. Η παρούσα σύμβαση αρχίζει να ισχύει την πρώτη ημέρα του τρίτου μήνα μετά την ημερομηνία κατά την οποία δύο κράτη που την υπογράφουν, ένα από τα οποία είναι το Βασίλειο της Ισπανίας ή η Πορτογαλική Δημοκρατία, καταθέτουν τα έγγραφα επικυρώσεως.
2. Η σύμβαση παράγει αποτελέσματα έναντι κάθε άλλου κράτους που την υπογράφει την πρώτη ημέρα του τρίτου μήνα μετά την κατάθεση του εγγράφου του επικυρώσεως.»

Η έναρξη ισχύος της σύμβασης προσχώρησης του 1996 διέπεται από το άρθρο 16 της αυτής σύμβασης το οποίο έχει ως εξής:

«Άρθρο 16

1. Η παρούσα σύμβαση αρχίζει να ισχύει την πρώτη μέρα του τρίτου μήνα μετά την ημερομηνία κατά την οποία δύο υπογράφοντα κράτη, εκ των οποίων το ένα είναι η Δημοκρατία της Αυστρίας, η Δημοκρατία της Φινλανδίας ή το Βασίλειο της Σουηδίας, θα καταθέσουν τα έγγραφα επικυρώσεώς τους.
2. Έναντι κάθε άλλου υπογράφοντος κράτους, η παρούσα σύμβαση παράγει τα αποτελέσματά της την πρώτη μέρα του τρίτου μήνα που ακολουθεί την κατάθεση του δικού του εγγράφου επικυρώσεως.»

([2]) Οι γνωστοποιήσεις για τις συμβάσεις προσχώρησης του 1978 και του 1982 διέπονται από τα άρθρα 40 και 16 των συμβάσεων αυτών.

Οι γνωστοποιήσεις για τη σύμβαση προσχώρησης του 1989 διέπονται από το άρθρο 33 της αυτής σύμβασης το οποίο έχει ως εξής:

«Άρθρο 33

Ο Γενικός Γραμματέας του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων γνωστοποιεί στα υπογράφοντα κράτη:
α) την κατάθεση κάθε εγγράφου επικυρώσεως·
β) τις ημερομηνίες ενάρξεως ισχύος της παρούσας συμβάσεως για τα συμβαλλόμενα κράτη.»

Οι γνωστοποιήσεις για τη σύμβαση προσχώρησης του 1996 διέπονται από το άρθρο 17 της αυτής σύμβασης το οποίο έχει ως εξής:

«Άρθρο 17

Ο Γενικός Γραμματέας του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης κοινοποιεί στα υπογράφοντα κράτη:
α) την κατάθεση κάθε εγγράφου επικυρώσεως·
β) τις ημερομηνίες ενάρξεως ισχύος της παρούσας συμβάσεως για τα συμβαλλόμενα κράτη.»

([3]) Το άρθρο 22 της σύμβασης προσχώρησης του 1989 προβλέπει την κατάργηση του στοιχείου γ), όπως είχε τροποποιηθεί με το άρθρο 28 της σύμβασης προσχώρησης του 1978.

([4]) Η μνεία των αυθεντικών κειμένων των συμβάσεων προσχώρησης προκύπτει από τις ακόλουθες διατάξεις:

— όσον αφορά τη σύμβαση προσχώρησης του 1978, από το άρθρο 41 της αυτής σύμβασης το οποίο έχει ως εξής:

«Άρθρο 41

Η παρούσα σύμβαση συντάσσεται σε ένα μόνο αντίτυπο στην αγγλική, γαλλική, γερμανική, δανική, ιρλανδική, ιταλική και ολλανδική γλώσσα. Τα επτά κείμενα είναι εξίσου

τέσσερα κείμενα είναι εξίσου αυθεντικά. Η σύμβαση θα κατατεθεί στο αρχείο της Γραμματείας του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Ο Γενικός Γραμματέας θα διαβιβάσει κυρωμένο αντίγραφο στην κυβέρνηση κάθε υπογράφοντος κράτους [1].

αυθεντικά. Η σύμβαση θα κατατεθεί στο αρχείο της Γραμματείας του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Ο Γενικός Γραμματέας θα διαβιβάσει κυρωμένο αντίγραφο στην κυβέρνηση κάθε υπογράφοντος κράτους.»

— όσον αφορά τη σύμβαση προσχώρησης του 1982, από το άρθρο 17 της αυτής σύμβασης το οποίο έχει ως εξής:

«Άρθρο 17
Η παρούσα σύμβαση συντάσσεται σε ένα μόνο αντίτυπο στην αγγλική, τη γαλλική, τη γερμανική, τη δανική, την ελληνική, την ιρλανδική, την ιταλική και την ολλανδική γλώσσα. Τα οκτώ κείμενα είναι εξίσου αυθεντικά. Η σύμβαση θα κατατεθεί στο αρχείο της Γραμματείας του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Ο Γενικός Γραμματέας θα διαβιβάσει κυρωμένο αντίγραφο στην κυβέρνηση κάθε υπογράφοντος κράτους.»

— όσον αφορά τη σύμβαση προσχώρησης του 1989, από το άρθρο 34 της αυτής σύμβασης το οποίο έχει ως εξής:

«Άρθρο 34
Η παρούσα σύμβαση συντάσσεται σε ένα μόνο αντίτυπο στην αγγλική, γαλλική, γερμανική, δανική, ελληνική, ιρλανδική, ισπανική, ιταλική, ολλανδική και πορτογαλική γλώσσα. Τα δέκα κείμενα είναι εξίσου αυθεντικά. Η σύμβαση θα κατατεθεί στο αρχείο της Γραμματείας του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Ο Γενικός Γραμματέας θα διαβιβάσει κυρωμένο αντίγραφο στην κυβέρνηση κάθε υπογράφοντος κράτους.»

— όσον αφορά τη σύμβαση προσχώρησης του 1996, από το άρθρο 18 της αυτής σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«Άρθρο 18
Η παρούσα σύμβαση συντάσσεται σε ένα μόνο αντίτυπο στην αγγλική, γαλλική, γερμανική, δανική, ελληνική, ιρλανδική, ισπανική, ιταλική, ολλανδική, πορτογαλική, σουηδική και φινλανδική γλώσσα. Τα δώδεκα κείμενα είναι εξίσου αυθεντικά. Η σύμβαση θα κατατεθεί στο αρχείο της Γενικής Γραμματείας του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ο Γενικός Γραμματέας θα διαβιβάσει κυρωμένο αντίγραφο στην κυβέρνηση κάθε υπογράφοντος κράτους.

[1] Η θέσπιση των αυθεντικών κειμένων της σύμβασης του 1968 στις επίσημες γλώσσες των προσχωρούντων κρατών μελών προκύπτει:

— όσον αφορά τη σύμβαση προσχώρησης του 1978, από το άρθρο 37 της αυτής σύμβασης το οποίο έχει ως εξής:

«Άρθρο 37
Ο Γενικός Γραμματέας των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων διαβιβάζει στις κυβερνήσεις του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας κυρωμένο αντίγραφο της συμβάσεως του 1968 και του πρωτοκόλλου του 1971 στη γαλλική, τη γερμανική, την ιταλική και την ολλανδική γλώσσα.
Τα κείμενα της συμβάσεως του 1968 και του πρωτοκόλλου του 1971 στην αγγλική, τη δανική και την ιρλανδική γλώσσα προσαρτώνται στην παρούσα σύμβαση. Τα κείμενα στην αγγλική, δανική και ιρλανδική γλώσσα είναι εξίσου αυθεντικά με τα πρωτότυπα κείμενα της συμβάσεως του 1968 και του πρωτοκόλλου του 1971.»

— όσον αφορά τη σύμβαση προσχώρησης του 1982, από το άρθρο 13 της αυτής σύμβασης το οποίο έχει ως εξής:

«Άρθρο 13
Ο Γενικός Γραμματέας των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων διαβιβάζει στην κυβέρνηση της Ελληνικής Δημοκρατίας κυρωμένο αντίγραφο της συμβάσεως του 1968, του πρωτοκόλλου του 1971 και της συμβάσεως του 1978 στην αγγλική, τη γαλλική, τη γερμανική, τη δανική, την ιρλανδική, την ιταλική και την ολλανδική γλώσσα.

— Τα κείμενα της συμβάσεως του 1968, του πρωτοκόλλου του 1971 και της συμβάσεως του 1978 στην ελληνική γλώσσα, προσαρτώνται στην παρούσα σύμβαση. Τα κείμενα στην ελληνική γλώσσα είναι εξίσου αυθεντικά με τα άλλα κείμενα της συμβάσεως του 1968, του πρωτοκόλλου του 1971 και της συμβάσεως του 1978.»

— όσον αφορά τη σύμβαση προσχώρησης του 1989, από το άρθρο 30 της αυτής σύμβασης το οποίο έχει ως εξής:

«Άρθρο 30
1. Ο Γενικός Γραμματέας του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων διαβιβάζει στις κυβερνήσεις του Βασιλείου της Ισπανίας και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας κυρωμένο αντίγραφο της συμβάσεως του 1968, του πρωτοκόλλου του 1971, της συμβάσεως του 1978 και της συμβάσεως του 1982 στην αγγλική, γαλλική, γερμανική, δανική, ελληνική, ιρλανδική, ιταλική και ολλανδική γλώσσα.
2. Τα κείμενα της συμβάσεως του 1968, του πρωτοκόλλου του 1971, της συμβάσεως του 1978 και της συμβασέως του 1982 στην ισπανική και πορτογαλική γλώσσα, περιέχονται στα παραρτήματα II, III, IVκαι V της παρούσας συμβάσεως. Τα κείμενα στην ισπανική και πορτογαλική γλώσσα είναι εξίσου αυθεντικά με τα άλλα κείμενα της συμβάσεως του 1968, του πρωτοκόλλου του 1971, της συμβάσεως του 1978 και της συμβάσεως του 1982.»

— όσον αφορά τη σύμβαση προσχώρησης του 1996 από το άρθρο 14 της αυτής σύμβασης το οποίο έχει ως εξής:

«Άρθρο 14
1. Ο Γενικός Γραμματέας του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης διαβιβάζει στις κυβερνήσεις της Δημοκρατίας της Αυστρίας, της Δημοκρατίας της Φινλανδίας και του Βασιλείου της Σουηδίας κυρωμένο αντίγραφο της συμβάσεως του 1968, του πρωτοκόλλου του 1971, της συμβάσεως του 1978, της συμβάσεως του 1982 και της συμβάσεως του 1989, στην αγγλική, γαλλική, γερμανική, δανική, ελληνική, ιρλανδική, ισπανική, ιταλική, ολλανδική και πορτογαλική γλώσσα.
2. Τα κείμενα της συμβάσεως του 1968, του πρωτοκόλλου του 1971, της συμβάσεως του 1978, της συμβάσεως του 1982 και της συμβάσεως του 1989, στη σουηδική και φινλανδική γλώσσα, είναι εξίσου αυθεντικά με τα άλλα κείμενα της συμβάσεως του 1968, του πρωτοκόλλου του 1971, της συμβάσεως του 1978, της συμβάσεως του 1982 και της συμβάσεως του 1989.»

Σε πίστωση των ανωτέρω, οι υπογράφοντες πληρεξούσιοι έθεσαν την υπογραφή τους κάτω από την παρούσα σύμβαση.

Έγινε στις Βρυξέλλες, στις είκοσι επτά Σεπτεμβρίου χίλια εννιακόσια εξήντα οκτώ.

(Υπογραφές των πληρεξουσίων) [1]

---

[1] Τις συμβάσεις προσχώρησης του 1978, 1982 και 1989 υπέγραψαν οι πληρεξούσιοι των κρατών μελών αντιστοίχως. Η υπογραφή της σύμβασης προσχώρησης του 1989 από τον πληρεξούσιο του Βασιλείου της Δανίας συνοδεύεται από το ακόλουθο κείμενο:
«Χωρίς να αποκλείεται, κατά την επικύρωση, η διατύπωση επιφύλαξης όσον αφορά την εφαρμογή της σύμβασης στις Φερόες και τη Γροιλανδία, αλλά με δυνατότητα μεταγενέστερης, διεύρυνσης της σύμβασης ώστε να συμπεριληφθούν οι Φερόες και η Γροιλανδία.»

ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟ (1)

Τα Υψηλά Συμβαλλόμενα Μέρη συμφώνησαν στις ακόλουθες διατάξεις που προσαρτώνται στη σύμβαση:

Άρθρο I

Κάθε πρόσωπο που έχει την κατοικία του στο Λουξεμβούργο, εναγόμενο ενώπιον δικαστηρίου άλλου συμβαλλόμενου κράτους, κατ' εφαρμογή του άρθρου 5 σημείο 1, μπορεί να αμφισβητήσει τη διεθνή δικαιοδοσία του δικαστηρίου αυτού. Το δικαστήριο αυτό διαπιστώνει αυτεπάγγελτα την έλλειψη διεθνούς δικαιοδοσίας του αν ο εναγόμενος δεν παραστεί.

Κάθε συμφωνία διεθνούς δικαιοδοσίας κατά την έννοια του άρθρου 17 παράγει τα αποτελέσματά της έναντι προσώπου που έχει την κατοικία του στο Λουξεμβούργο μόνο αν αυτό την έχει ρητά και ειδικά αποδεχθεί.

Άρθρο II

Με την επιφύλαξη ευνοϊκότερων εθνικών διατάξεων, πρόσωπα που έχουν την κατοικία τους σε συμβαλλόμενο κράτος και διώκονται για αδίκημα εξ αμελείας ενώπιον των ποινικών διαστηρίων άλλου συμβαλλόμενου κράτους του οποίου δεν έχουν την ιθαγένεια, μπορούν να αναθέσουν την υπεράσπισή τους σε αρμόδια για το έργο αυτό πρόσωπα, ακόμη και αν δεν εμφανίζονται αυτοπροσώπως.

Το δικαστήριο μπορεί, ωστόσο, να διατάξει την αυτοπρόσωπη εμφάνιση· σε περίπτωση μη εμφανίσεως η απόφαση που εκδίδεται επί της πολιτικής αγωγής, χωρίς το εν λόγω πρόσωπο να είχε τη δυνατότητα να αμυνθεί, μπορεί να μην αναγνωρισθεί ή να μην εκτελεσθεί στα άλλα συμβαλλόμενα κράτη.

Άρθρο III

Καμία επιβάρυνση φορολογική ή τέλος, ανάλογα με την αξία της διαφοράς, δεν επιβάλλεται στο κράτος εκτελέσεως κατά τη διαδικασία χορηγήσεως του εκτελεστήριου τύπου.

Άρθρο IV

Δικαστικά και εξώδικα έγγραφα που συντάσσονται στο έδαφος συμβαλλόμενου κράτους και πρέπει να επιδοθούν σε πρόσωπα που βρίσκονται στο έδαφος άλλου συμβαλλόμενου κράτους διαβιβάζονται κατά τη διαδικασία που προβλέπεται από τις συμβάσεις και συμφωνίες μεταξύ των συμβαλλόμενων κρατών.

Με την επιφύλαξη αντίθετης δηλώσεως του κράτους προορισμού προς το Γενικό Γραμματέα του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, τα έγγραφα αυτά μπορούν, επίσης, να στέλλονται απευθείας από τις αρμόδιες δημόσιες αρχές του κράτους όπου συντάσσονται στις αντίστοιχες αρχές του κράτους στο έδαφος του οποίου βρίσκεται ο παραλήπτης του εγγράφου. Στην περίπτωση αυτή, η αρμόδια αρχή του κράτους προελεύσεως διαβιβάζει αντίγραφο της πράξεως στην αντίστοιχη αρχή του κράτους προορισμού, η οποία είναι αρμόδια για να το παραδώσει στον παραλήπτη. Η παράδοση αυτή γίνεται σύμφωνα με τον τύπο που προβλέπεται από το δίκαιο του κράτους προορισμού. Η παράδοση αποδεικνύεται με βεβαίωση που αποστέλλεται απευθείας στη δημόσια αρχή του κράτους προελεύσεως.

Άρθρο V (2)

Η διεθνής δικαιοδοσία, που προβλέπεται στο άρθρο 6 σημείο 2 και στο άρθρο 10 για προσεπίκληση, δικονομικού εγγυητή ή για άλλη προσεπίκληση, άλλου δεν ισχύει στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και στη Δημοκρατία της Αυστρίας. Κάθε πρόσωπο που έχει την κατοικία του στο έδαφος άλλου συμβαλλόμενου κράτους μπορεί να προσεπικληθεί ενώπιον των δικαστηρίων:

— της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, κατ' εφαρμογή των άρθρων 68 και 72 έως 74 του κώδικα πολιτικής δικονομίας σχετικά με την ανακοίνωση δίκης,

— της Δημοκρατίας της Αυστρίας, κατ' εφαρμογή του άρθρου 21 του κώδικα πολιτικής δικονομίας (Zivilprozessordnung) σχετικά με την ανακοίνωση δίκης.

Αποφάσεις που εκδίδονται στα άλλα συμβαλλόμενα κράτη δυνάμει του άρθρου 6 σημείο 2 και του άρθρου 10 αναγνωρίζονται και εκτελούνται στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και στη Δημοκρατία της Αυστρίας, σύμφωνα με τον τίτλο ΙΙΙ. Αποτελέσματα που σύμφωνα με τις διατάξεις της προηγουμένης παραγράφου παράγονται έναντι τρίτων, από αποφάσεις εκδιδόμενες στα κράτη αυτά αναγνωρίζονται και στα άλλα συμβαλλόμενα κράτη.»

Άρθρο Va (3)

Σε σχέση με τις υποχρεώσεις διατροφής, οι όροι «δικαστής» και «δικαστήριο» περιλαμβάνουν και τις δανικές διοικητικές αρχές.

Στη Σουηδία, στις συνοπτικές διαδικασίες διαταγών πληρωμής (betalingsföreläggande) και αρωγής (handräckning), οι όροι «δικαστής», «δικαστήριο» και «δικαιοδοσία» περιλαμβάνουν τη σουηδική δημόσια υπηρεσία αναγκαστικής είσπραξης (kronofogdemyndighet).

(1) Κείμενο, όπως τροποποιήθηκε από τη σύμβαση προσχώρησης του 1978, τη σύμβαση προσχώρησης του 1982 και τη σύμβαση προσχώρησης του 1989.

(2) Άρθρο, όπως τροποποιήθηκε από το άρθρο 8 της σύμβασης προσχώρησης του 1996.

(3) Άρθρο που προστίθεται με το άρθρο 29 της σύμβασης προσχώρησης του 1978, όπως τροποποιήθηκε από το άρθρο 9 της σύμβασης προσχώρησης του 1996.

Άρθρο Vβ[1]

Σε διαφορές μεταξύ πλοιάρχου και μέλους πληρώματος πλοίου νηολογημένου στη Δανία, την Ελλάδα, την Ιρλανδία ή την Πορτογαλία σχετικά με τις αποδοχές ή τους άλλους όρους της σχέσεως εργασίας, τα δικαστήρια συμβαλλόμενου κράτους οφείλουν να ελέγχουν αν ο διπλωματικός ή προξενικός υπάλληλος, στην αρμοδιότητα του οποίου ανήκει το σκάφος, έχει ενημερωθεί για τη διαφορά. Μέχρι να ενημερωθεί ο υπάλληλος αυτός, τα δικαστήρια οφείλουν να αναστείλουν τη διαδικασία. Οφείλουν, ακόμη και αυτεπάγγελτα, να αποποιηθούν την άσκηση της διεθνούς δικαιοδοσίας τους, αν ο υπάλληλος αυτός, αφού ενημερώθηκε δεόντως, ασκήσει τα καθήκοντα που του αναγνωρίζονται στην περίπτωση αυτή από προξενική σύμβαση ή, εφόσον δεν υπάρχει τέτοια σύμβαση, αν προβάλει αντιρρήσεις ως προς τη διεθνή δικαιοδοσία εντός προθεσμίας που του τάσσεται.

Άρθρο Vγ[2]

Όταν, για θέματα που αφορούν τη «residence» του πρώτου κειμένου της συμβάσεως της σχετικής με το ευρωπαϊκό δίπλωμα ευρεσιτεχνίας για την κοινή αγορά, που υπογράφηκε στο Λουξεμβούργο στις 15 Δεκεμβρίου 1975, γίνεται, στα πλαίσια του άρθρου 69 παράγραφος 5 της συμβάσεως αυτής, εφαρμογή των άρθρων 52 και 53 της παρούσας συμβάσεως, ο όρος «residence» είναι ταυτόσημος με τον όρο «domicile» των προαναφερόμενων άρθρων 52 και 53.

Άρθρο Vδ[3]

Με την επιφύλαξη της δικαιοδοσίας του Ευρωπαϊκού Γραφείου Διπλωμάτων Ευρεσιτεχνίας, σύμφωνα με τη σύμβαση χορηγήσεως ευρωπαϊκών διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας, που υπογράφηκε στο Μόναχο στις 5 Οκτωβρίου 1973, τα δικαστήρια κάθε συμβαλλόμενου κράτους έχουν αποκλειστική διεθνή δικαιοδοσία, χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η κατοικία, σε θέματα εγγραφής ή κύρους ευρωπαϊκού διπλώματος ευρεσιτεχνίας που χορηγείται για το κράτος αυτό και που δεν είναι κοινοτικό δίπλωμα κατ' εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 86 της συμβάσεως της σχετικής με το ευρωπαϊκό δίπλωμα ευρεσιτεχνίας για την κοινή αγορά, που υπογράφηκε στο Λουξεμβούργο στις 15 Δεκεμβρίου 1975.

Άρθρο Vε[4]

Θεωρούνται επίσης ως δημόσια έγγραφα κατά την έννοια του άρθρου 50 πρώτο εδάφιο της συμβάσεως, οι συμφωνίες περί υποχρεώσεως διατροφής οι οποίες συνάπτονται ενώπιον διοικητικών αρχών ή αρχών που έχουν εξουσιοδοτηθεί από αυτές.

Άρθρο VI

Τα συμβαλλόμενα κράτη ανακοινώνουν στο Γενικό Γραμματέα του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων τα κείμενα των νομοθετικών διατάξεων τους με τα οποία τροποποιούν είτε τις διατάξεις της νομοθεσίας τους τις αναφερόμενες στη σύμβαση είτε τους πίνακες των δικαστηρίων που μνημονεύονται στον τίτλο III τμήμα 2 της συμβάσεως.

Σε πίστωση των ανωτέρω οι υπογράφοντες πληρεξούσιοι έθεσαν την υπογραφή τους κάτω από την παρούσα σύμβαση.

Έγινε στις Βρυξέλλες, στις είκοσι επτά Σεπτεμβρίου χίλια εννιακόσια εξήντα οκτώ.

(Υπογραφές των πληρεξουσίων)

---

(1) Άρθρο που προσετέθη με το άρθρο 29 της σύμβασης προσχώρησης του 1978 και τροποποιήθηκε με το άρθρο 9 της σύμβασης προσχώρησης του 1982 και με το άρθρο 23 της σύμβασης προσχώρησης του 1989.

(2) Άρθρο που προσετέθη με το άρθρο 29 της σύμβασης προσχώρησης του 1978.

(3) Άρθρο που προσετέθη με το άρθρο 29 της σύμβασης προσχώρησης του 1978.

(4) Άρθρο που προσετέθη με το άρθρο 10 της σύμβασης προσχώρησης του 1996.

ΚΟΙΝΗ ΔΗΛΩΣΗ

Οι κυβερνήσεις του Βασιλείου του Βελγίου, της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, της Γαλλικής Δημοκρατίας, της Ιταλικής Δημοκρατίας, του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου και του Βασιλείου των Κάτω Χωρών,

Κατά την υπογραφή της συμβάσεως για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις,

Επιθυμώντας να εξασφαλίσουν την όσο το δυνατόν αποτελεσματικότερη εφαρμογή των διατάξεών της,

Θέλοντας να αποτρέψουν ερμηνευτικές αποκλίσεις που μπορούν να παρακωλύσουν την ενοποιητική λειτουργία της συμβάσεως,

Έχοντας επίγνωση ότι μπορεί, ενδεχομένως, να εμφανισθούν κατά την εφαρμογή της συμβάσεως θετικές ή αρνητικές συγκρούσεις διεθνούς δικαιοδοσίας,

Δηλώνουν ότι είναι πρόθυμες:

1. να μελετήσουν τα ζητήματα αυτά, και ιδίως να εξετάσουν τη δυνατότητα παροχής ορισμένων αρμοδιοτήτων στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και, ενδεχομένως, να διαπραγματευθούν τη σχετική συμφωνία,
2. να καθιερώσουν τακτική επικοινωνία των αντιπροσώπων τους.

Σε πίστωση των ανωτέρω, οι υπογράφοντες πληρεξούσιοι έθεσαν την υπογραφή τους κάτω από την παρούσα σύμβαση.

Έγινε στις Βρυξέλλες, στις είκοσι επτά Σεπτεμβρίου χίλια εννιακόσια εξήντα οκτώ.

(Πληρεξούσιοι)

ΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΩΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΝ ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ,

ΕΧΟΥΝ ΕΠΙΓΝΩΣΗ του γεγονότος ότι είναι σημαντικό να υπάρχουν διατάξεις σχετικά με την αρμοδιότητα στις περιπτώσεις κατά τις οποίες ένας εργαζόμενος έχει αποσπαστεί, στα πλαίσια παροχής υπηρεσιών, σε άλλο κράτος μέλος από εκείνο στο οποίο ασκεί συνήθως την εργασία του,

ΣΗΜΕΙΩΝΟΥΝ ότι το Συμβούλιο, στις 3 Ιουνίου 1996, καθόρισε κοινή θέση σχετικά με την τροποποιημένη πρόταση οδηγίας «Απόσπαση εργαζομένων στο πλαίσιο της παροχής υπηρεσιών», η οποία εξετάζεται από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στο πλαίσιο της διαδικασίας που προβλέπεται στο άρθρο 189 Β της συνθήκης,

ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΥΝ την υποχρέωση να εξετάσουν αν είναι σκόπιμο να γίνουν ενδεχόμενες τροποποιήσεις στις συμβάσεις των Βρυξελλών και του Λουγκάνο προκειμένου να υλοποιηθεί η προστασία του εργαζομένου στο πλαίσιο της παροχής υπηρεσιών, μετά την έκδοση από το Συμβούλιο της οδηγίας «Απόσπαση εργαζομένων στο πλαίσιο της παροχής υπηρεσιών».

ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟ

της συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για την ερμηνεία από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις[1]

ΤΑ ΥΨΗΛΑ ΣΥΜΒΑΛΛΟΜΕΝΑ ΜΕΡΗ ΣΤΗ ΣΥΝΘΗΚΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΔΡΥΣΗ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ,

Έχοντας υπόψη τη δήλωση που έχει προσαρτηθεί στη σύμβαση για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, η οποία υπογράφηκε στις Βρυξέλλες στις 27 Σεπτεμβρίου 1968,

Αποφάσισαν να συνάψουν πρωτόκολλο, με το οποίο να παρέχεται στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αρμοδιότητα για την ερμηνεία της εν λόγω συμβάσεως, και προς το σκοπό αυτό όρισαν πληρεξουσίους:

[Πληρεξούσιοι]

ΟΙ ΟΠΟΙΟΙ συνήλθαν στο πλαίσιο του Συμβουλίου και, αφού αντάλλαξαν τα πληρεξούσια έγγραφά τους, που βρέθηκαν εντάξει:

ΣΥΜΦΩΝΗΣΑΝ ΣΤΙΣ ΑΚΟΛΟΥΘΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ:

Άρθρο 1

Το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων είναι αρμόδιο να αποφαίνεται επί της ερμηνείας της συμβάσεως για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις και του προσαρτημένου στη σύμβαση αυτή πρωτοκόλλου, που υπογράφηκαν στις Βρυξέλλες στις 27 Σεπτεμβρίου 1968, καθώς και του παρόντος πρωτοκόλλου.

Το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων είναι, επίσης, αρμόδιο να αποφαίνεται επί της ερμηνείας της συμβάσεως για την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας στη σύμβαση της 27ης Σεπτεμβρίου 1968, καθώς και στο παρόν πρωτόκολλο[2].

Το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων είναι, επίσης, αρμόδιο να αποφαίνεται επί της ερμηνείας της συμβάσεως για την προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας, στη σύμβαση της 27ης Σεπτεμβρίου 1968, καθώς και στο παρόν πρωτόκολλο, όπως τροποποιήθηκαν από τη σύμβαση του 1978[3].

Το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων είναι, επίσης, αρμόδιο να αποφαίνεται επί της ερμηνείας της συμβάσεως για την προσχώρηση του Βασιλείου της Ισπανίας και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας, στη σύμβαση της 27ης Σεπτεμβρίου 1968, καθώς και στο παρόν πρωτόκολλο, όπως τροποποιήθηκαν από τις συμβάσεις του 1978 και του 1982[4].

Το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων είναι επίσης αρμόδιο να αποφαίνεται επί της ερμηνείας της συμβάσεως για την προσχώρηση της Δημοκρατίας της Αυστρίας, της Δημοκρατίας της Φινλανδίας και του Βασιλείου της Σουηδίας, στη σύμβαση της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 και στο παρόν πρωτόκολλο, όπως τροποποιήθηκαν από τις συμβάσεις του 1978, του 1982 και του 1989[5].

Άρθρο 2

Τα ακόλουθα δικαστήρια δύνανται να ζητούν από το Δικαστήριο να αποφαίνεται προδικαστικά επί θεμάτων ερμηνείας:

1. — στο Βέλγιο: Cour de cassation (het Hof van Cassatie) και Conseil d'État (de Raad van State),

---

(1) Κείμενο όπως τροποποιήθηκε με τη σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978 σχετικά με την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας — στο εξής καλούμενη σύμβαση προσχώρησης του 1978 — με τη σύμβαση της 25ης Οκτωβρίου 1982 σχετικά με την προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας — στο εξής καλούμενη σύμβαση προσχώρησης του 1982 — με τη σύμβαση της 26ης Μαΐου 1989 σχετικά με την προσχώρηση του Βασιλείου της Ισπανίας και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας — στο εξής καλούμενη σύμβαση προσχώρησης του 1989 — και με τη σύμβαση της 29ης Νοεμβρίου 1996 σχετικά με την προσχώρηση της Δημοκρατίας της Αυστρίας, της Δημοκρατίας της Φινλανδίας και του Βασιλείου της Σουηδίας — στο εξής καλούμενη σύμβαση προσχώρησης του 1996.

(2) Η δεύτερη παράγραφος όπως προσετέθη με το άρθρο 30 της σύμβασης προσχώρησης του 1978.

(3) Η τρίτη παράγραφος όπως προσετέθη με το άρθρο 10 της σύμβασης προσχώρησης του 1982.

(4) Η τέταρτη παράγραφος όπως προσετέθη με το άρθρο 24 της σύμβασης προσχώρησης του 1989.

(5) Η πέμπτη παράγραφος όπως προσετέθη με το άρθρο 11 της σύμβασης προσχώρησης του 1996.

— στη Δανία: høesteret,

— στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας: obersten Gerichtshöfe des Bundes,

— στην Ελλάδα: τα ανώτατα δικαστήρια,

— στην Ισπανία: el Tribunal Supremo,

— στη Γαλλία: Cour de cassation και Conseil d'État,

— στην Ιρλανδία: the Supreme Court,

— στην Ιταλία: Corte Supreme di cassazione,

— στο Λουξεμβούργο: Cour supérieure de justice, ως ακυρωτικό,

— στην Αυστρία: το Oberste Gerichtshof, το Verwaltungsgerichtshof και το Verfassungsgerichtshof,

— στις Κάτω Χώρες: Hoge Raad,

— στην Πορτογαλία: o Supremo Tribunal de Justica et o Supremo Tribunal Administrativo,

— στη Φιλανδία: korkein oikeus/högsta domstolen και korkein hallinto oikeus/högsta förvaltningsdomstolen,

— στη Σουηδία: το Högsta domstolen, το Regeringsrätten, το Arbetsdomstolen και το Marknadsdomstolen,

— στο Ηνωμένο Βασίλειο: House of Lords και τα δικαστήρια που έχουν κληθεί να αποφανθούν βάσει του άρθρου 37 δεύτερη παράγραφος ή του άρθρου 41 της συμβάσεως([1]),

2. τα δικαστήρια των συμβαλλόμενων κρατών όταν δικάζουν σε δεύτερο βαθμό,

3. στις περιπτώσεις που προβλέπονται από το άρθρο 37 της συμβάσεως, τα δικαστήρια που μνημονεύονται στο άρθρο αυτό.

Άρθρο 3

1. Αν θέμα ερμηνείας της συμβάσεως και των άλλων κειμένων που αναφέρονται στο άρθρο 1 ανακύψει στο πλαίσιο υποθέσεως που είναι εκκρεμής σε δικαστήριο από τα μνημονεύματα στο άρθρο 2 σημείο 1, το δικαστήριο αυτό, εφόσον κρίνει ότι απόφαση για το θέμα είναι αναγκαία για την έκδοση της δικής του αποφάσεως, υποχρεούται να ζητήσει από το Δικαστήριο να αποφανθεί σχετικά.

2. Αν τέτοιο θέμα ανακύψει ενώπιον δικαστηρίου από τα αναφερόμενα στο άρθρο 2 σημεία 2 και 3, το δικαστήριο αυτό δύναται, υπό τους όρους που αναφέρονται στην παράγραφο 1, να ζητήσει από το Δικαστήριο να αποφανθεί σχετικά.

Άρθρο 4

1. Η αρμόδια αρχή συμβαλλόμενου κράτους μπορεί να ζητήσει απο το Δικαστήριο να αποφανθεί επί ζητήματος ερμηνείας της συμβάσεως και των άλλων κειμένων που αναφέρονται στο άρθρο 1, αν αποφάσεις δικαστηρίων του κράτους αυτού έρχονται σε αντίθεση με την ερμηνεία που έχει δοθεί είτε από το δικαστήριο είτε σε απόφαση ενός από τα δικαστήρια άλλου συμβαλλόμενου κράτους που μνημονεύονται στο άρθρο 2 σημεία 1 και 2. Οι διατάξεις της παρούσας παραγράφου εφαρμόζονται μόνο επί αποφάσεων που απέκτησαν ισχύ δεδικασμένου.

2. Η ερμηνεία που δίνει το Δικαστήριο, μετά από παρόμοια αίτηση, δεν παράγει αποτελέσματα για τις αποφάσεις επ' ευκαιρία των οποίων ζητήθηκε.

3. Η αίτηση ερμηνείας, σύμφωνα με την παράγραφο 1, υποβάλλεται στο Δικαστήριο από τους γενικούς εισαγγελείς των ακυρωτικών δικαστηρίων των συμβαλλόμενων κρατών ή από κάθε άλλη αρχή την οποία ορίζει συμβαλλόμενο κράτος.

4. Ο γραμματέας του Δικαστηρίου κοινοποιεί την αίτηση στα συμβαλλόμενα κράτη, την Επιτροπή και το Συμβούλιο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, τα οποία δύνανται να καταθέσουν στο Δικαστήριο, μέσα σε προθεσμία δύο μηνών από την κοινοποίηση, υπομνήματα ή γραπτές παρατηρήσεις.

5. Στη διαδικασία του άρθρου αυτού δεν εισπράττονται τέλη ούτε επιστρέφονται έξοδα.

Άρθρο 5

1. Με την επιφύλαξη αντίθετων διατάξεων του παρόντος πρωτοκόλλου, οι διατάξεις της συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και του προσαρτημένου πρωτοκόλλου περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου, που είναι εφαρμοστέες όταν το Δικαστήριο καλείται να αποφανθεί προδικαστικά, εφαρμόζονται και στη διαδικασία ερμηνείας της συμβάσεως και των άλλων κειμένων που μνημονεύονται στο άρθρο 1.

2. Αν είναι αναγκαίο, ο κανονισμός διαδικασίας του Δικαστηρίου προσαρμόζεται και συμπληρώνεται σύμφωνα με το άρθρο 188 της συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας.

Άρθρο 6

...([2]).

([1]) Το σημείο 1, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 31 της σύμβασης προσχώρησης του 1978, με το άρθρο 11 της σύμβασης προσχώρησης του 1982, με το άρθρο 25 της σύμβασης προσχώρησης του 1989 και με το άρθρο 12 της σύμβασης προσχώρησης του 1996.

([2]) Το άρθρο 26 της σύμβασης προσχώρησης του 1989 προέβλεψε την κατάργηση του άρθρου 6, όπως είχε τροποποιηθεί με το άρθρο 32 της σύμβασης προσχώρησης του 1978.

Άρθρο 7([1])

Το παρόν πρωτόκολλο θα επικυρωθεί από τα υπογράφοντα κράτη. Τα έγγραφα επικυρώσεως θα κατατεθούν στο Γενικό Γραμματέα του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Άρθρο 8([2])

Το παρόν πρωτόκολλο αρχίζει να ισχύει την πρώτη ημέρα του τρίτου μήνα που ακολουθεί την κατάθεση του εγγράφου επικυρώσεως του υπογράφοντος κράτους που θα προβεί τελευταίο στη διατύπωση αυτή. Η έναρξη όμως ισχύος του πρωτοκόλλου δεν μπορεί να προηγηθεί της ενάρξεως ισχύος της συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις.

Άρθρο 9

Τα συμβαλλόμενα κράτη αναγνωρίζουν ότι κάθε κράτος που γίνεται μέλος της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και στο οποίο εφαρμόζεται το άρθρο 63 της συμβάσεως για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις οφείλει, με την επιφύλαξη των αναγκαίων προσαρμογών, να αποδεχθεί τις διατάξεις του παρόντος πρωτοκόλλου.

Άρθρο 10([3])

Ο Γενικός Γραμματέας του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων γνωστοποιεί στα υπογράφοντα κράτη:

α) την κατάθεση κάθε εγγράφου επικυρώσεως·

β) την ημερομηνία ενάρξεως ισχύος του παρόντος πρωτοκόλλου·

γ) τις δηλώσεις που κατατίθενται κατ' εφαρμογή του άρθρου 4 παράγραφος 3·

δ) ...([4]).

Άρθρο 11

Τα συμβαλλόμενα κράτη ανακοινώνουν στο Γενικό Γραμματέα του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων τα κείμενα των νομοθετικών διατάξεών τους που επιφέρουν τροποποίηση του πίνακα των δικαστηρίων στο άρθρο 2 σημείο 1.

Άρθρο 12

Η διάρκεια του παρόντος πρωτοκόλλου είναι απεριόριστη.

Άρθρο 13

Κάθε συμβαλλόμενο κράτος μπορεί να ζητήσει την αναθεώρηση του παρόντος πρωτοκόλλου. Στην περίπτωση αυτή συγκαλείται από τον Πρόεδρο του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων συνδιάσκεψη αναθεωρήσεως.

Άρθρο 14([5])

Το παρόν πρωτόκολλο συντάσσεται σε ένα μόνο αντίτυπο στη γαλλική, γερμανική, ιταλική και ολλανδική γλώσσα. Τα τέσσερα κείμενα είναι εξίσου αυθεντικά. Το πρωτόκολλο θα κατατεθεί στο αρχείο της Γραμματείας του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Ο Γενικός Γραμματέας θα διαβιβάσει κυρωμένο αντίγραφο στην κυβέρνηση καθενός υπογράφοντος([6]).

Σε πίστωση των ανωτέρω οι υπογράφοντες πληρεξούσιοι έθεσαν την υπογραφή τους κάτω από το παρόν πρωτόκολλο.

Έγινε στις Βρυξέλλες, στις τρεις Ιουνίου χίλια εννιακόσια εβδομήντα ένα.

[Υπογραφές των πληρεξουσίων]

([1]) Βλέπε υποσημείωση 7 σελίδα 20.
([2]) Βλέπε υποσημείωση 1 σελίδα 21.
([3]) Βλέπε υποσημείωση 2 σελίδα 21.
([4]) Το άρθρο 27 της σύμβασης προσχώρησης του 1989 προέβλεψε την κατάργηση του στοιχείου δ), όπως είχε τροποποιηθεί με το άρθρο 33 της σύμβασης προσχώρησης του 1978.
([5]) Βλέπε υποσημείωση 4 σελίδα 21.
([6]) Βλέπε υποσημείωση 1 σελίδα 22.

ΚΟΙΝΗ ΔΗΛΩΣΗ

Οι κυβερνήσεις του Βασιλείου του Βελγίου, της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, της Γαλλικής Δημοκρατίας, της Ιταλικής Δημοκρατίας, του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου και του Βασιλείου των Κάτω Χωρών,

Κατά την υπογραφή του πρωτοκόλλου για την ερμηνεία από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968, για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις,

Επιθυμώντας να διασφαλίσουν την όσο το δυνατόν αποτελεσματικότερη και ομοιόμορφη εφαρμογή των διατάξεων του πρωτοκόλλου,

Δηλώνουν ότι είναι έτοιμες να οργανώσουν, σε συνεργασία με το Δικαστήριο, ανταλλαγή πληροφοριών σχετικά με τις αποφάσεις τις οποίες εκδίδουν τα δικαστήρια που αναφέρονται στο άρθρο 2 παράγραφος 1 του εν λόγω πρωτοκόλλου κατ' εφαρμογή της συμβάσεως και του πρωτοκόλλου της 27ης Σεπτεμβρίου 1968.

Σε πίστωση των ανωτέρω, οι υπογράφοντες πληρεξούσιοι έθεσαν την υπογραφή τους κάτω από την παρούσα κοινή σύμβαση.

Έγινε στο Λουξεμβούργο, στις τρεις Ιουνίου χίλια εννιακόσια εβδομήντα ένα.

[Υπογραφές των πληρεξουσίων]

ΚΟΙΝΗ ΔΗΛΩΣΗ

της 9ης Οκτωβρίου 1978

ΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΩΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΝ ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΠΟΥ ΣΥΝΗΛΘΑΝ ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ,

Επιθυμώντας να εξασφαλίσουν, σύμφωνα με το πνεύμα της συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968, την όσο το δυνατόν μεγαλύτερη ομοιομορφία της διεθνούς δικαιοδοσίας και σε υποθέσεις ναυτικού δικαίου,

Εκτιμώντας ότι η διεθνής σύμβαση για την ενοποίηση ορισμένων κανόνων σχετικών με τη συντηρητική κατάσχεση πλοίων που υπογράφηκε στις Βρυξέλλες στις 10 Μαΐου 1952 περιλαμβάνει διατάξεις για τη διεθνή δικαιοδοσία,

Εκτιμώντας ότι όλα τα κράτη μέλη δεν είναι μέρη στην ανωτέρω σύμβαση,

Εκφράζουν την ευχή ότι, όσα παράκτια κράτη μέλη δεν έχουν ακόμη γίνει συμβαλλόμενα μέρη στη σύμβαση της 10ης Μαΐου 1952, να την επικυρώσουν ή να προσχωρήσουν σε αυτή το ταχύτερο δυνατό.

Σε πίστωση των ανωτέρω, οι υπογράφοντες πληρεξούσιοι έθεσαν την υπογραφή τους κάτω από την παρούσα κοινή δήλωση.

Έγινε στο Λουξεμβούργο, στις εννέα Οκτωβρίου χίλια εννιακόσια εβδομήντα οκτώ.

[Υπογραφές των πληρεξουσίων]

ΚΟΙΝΗ ΔΗΛΩΣΗ

της 26ης Μαΐου 1989

σχετικά με την κύρωση της σύμβασης προσχώρησης του Βασιλείου της Ισπανίας και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας στη σύμβαση των Βρυξελλών του 1968

Κατά την υπογραφή της σύμβασης προσχώρησης του Βασιλείου της Ισπανίας και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας στη σύμβαση των Βρυξελλών του 1968, η οποία πραγματοποιήθηκε στη Donostia-San Sebastián στις 26 Μαΐου 1989,

ΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΩΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΝ ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ ΟΙ ΟΠΟΙΟΙ ΣΥΝΕΡΧΟΝΤΑΙ ΣΤΑ ΠΛΑΙΣΙΑ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ,

ΕΠΙΘΥΜΩΝΤΑΣ, ιδίως με την προοπτική της ολοκλήρωσης της εσωτερικής αγοράς, να επεκταθεί γρήγορα η εφαρμογή της σύμβασης των Βρυξελλών και του πρωτοκόλλου του 1971 σε ολόκληρη την Κοινότητα,

ΕΚΦΡΑΖΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥΣ για τη σύναψη, στις 16 Σεπτεμβρίου 1988, της σύμβασης του Λουγκάνο η οποία επεκτείνει την εφαρμογή των αρχών της σύμβασης των Βρυξελλών στα κράτη που θα γίνουν συμβαλλόμενα μέρη της σύμβασης του Λουγκάνο, η οποία προορίζεται κυρίως να ρυθμίζει τις σχέσεις μεταξύ των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (ΕΟΚ) και των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ζώνης Ελεύθερων Συναλλαγών (ΕΖΕΣ) όσον αφορά τη νομική προστασία των προσώπων που είναι εγκατεστημένα σε όλα αυτά τα κράτη και την απλοποίηση των διατυπώσεων για την αμοιβαία αναγνώριση και εκτέλεση των δικαστικών αποφάσεων,

ΕΚΤΙΜΩΝΤΑΣ ότι η σύμβαση των Βρυξελλών έχει ως νομική βάση το άρθρο 220 της Συνθήκης της Ρώμης και ερμηνεύεται από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,

ΕΧΟΝΤΑΣ ΕΠΙΓΝΩΣΗ ότι η σύμβαση του Λουγκάνο δεν θίγει την εφαρμογή της σύμβασης των Βρυξελλών όσον αφορά τις σχέσεις μεταξύ των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας εφόσον οι σχέσεις αυτές πρέπει να ρυθμίζονται από τη σύμβαση των Βρυξελλών,

ΣΗΜΕΙΩΝΟΝΤΑΣ ότι η σύμβαση του Λουγκάνο θα τεθεί σε ισχύ αφού δύο κράτη, το ένα εκ των οποίων είναι μέλος των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και το άλλο μέλος της Ευρωπαϊκής Ζώνης Ελεύθερων Συναλλαγών, καταθέσουν τα έγγραφα κύρωσης,

ΔΗΛΩΝΟΥΝ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΕΤΟΙΜΟΙ να λάβουν κάθε χρήσιμο μέτρο ώστε οι εθνικές διαδικασίες κύρωσης της σύμβασης προσχώρησης του Βασιλείου της Ισπανίας και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας στη σύμβαση των Βρυξελλών, η οποία υπογράφεται σήμερα, να ολοκληρωθούν το συντομότερο και το αργότερο μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1992, ει δυνατόν.

Σε πίστωση των ανωτέρω, οι κάτωθι υπέγραψαν την παρούσα δήλωση.

Έγινε στη Donostia — San Sebastián, στις είκοσι έξι Μαΐου χίλια εννιακόσια ογδόντα εννέα.

[Υπογραφές των πληρεξουσίων]